



REVISTA ELEVILOR  
COLEGIUL RICHARD WURMBRAND  
IAȘI

NUMĂR  
ANIVERSAR

1995 - 2010

E  
X  
C  
E  
L  
S  
I  
O  
R

## **COLECTIVUL REDACȚIONAL:**

**Corina Moraru – responsabil**

**Ligia Acatrinei**

**Iustina Bucur**

**Daiana Onufrei**

**Tudor Măgureanu**

# La început



La început a fost un gând – gândul de a avea o școală care să le fie dragă copiilor, o școală în care darurile și talentele lor să fie scoase la lumină precum mărgăritarele, o școală de calitate în care elevii, părinții și profesorii să formeze o comunitate vie.

La început au fost câțiva oameni care nici nu îndrăzneau să-și spună gândul de teamă de a nu fi descurajați, oameni care însă au îndrăznit să creadă în puterea educației bazată pe principii creștine și în valorile extraordinare care sunt în copil.

La început au fost 67 de copii care au pășit cu teamă, dar cu încredere și speranță pragul școlii vii, căci era formată din pietre vii.

La început a fost rezervă, ostilitate, suspiciune, neîncredere din partea oficialităților, a părinților și chiar din partea celor ce ar fi trebuit să ne fie alături.

Toate acestea au fost *la început...* cu 15 ani în urmă.

Acum gândul este o realitate vie – există școala în care copiii vin cu drag și în care talentul din ei este pus în valoare prin educație la nivel **academic, formativ, și creativ**.

Acum sunt aproape 54 de persoane implicate, care pot afirma cu tărie că primele rezultate ale educației în această școală au apărut, că elevii pe care îi îndrumă merită din plin efortul și investiția lor.

Acum sunt 270 de copii cărora nu le e teamă să spună că sunt de la **“Wurmbrand”**; o fac cu mândrie atunci când sunt premiați la concursurile de română, engleză, matematică, fizică, chimie, atunci când lucrările lor încântă inima și sufletul celor ce-i întâlnesc.

Acum există respect și apreciere, încurajare și susținere din partea tuturor celor care la început au fost altfel.

La **“Wurmbrand”**, am trăit și trăim continuu minunea schimbării, a prefacerii din puțin în mult, din suficient în plinătate, din copil în adolescent, care mâine ne va lua locul și care va duce mai departe ceea ce noi am sădit și îngrijit cu trudă: adevărul, cinstea, lumina, speranța și dragostea.

**Prof. Liliana Romaniuc,**  
Inspector școlar general

## **„Wurmbrandită” cronică**

Viziunea este cel mai puternic motor pe care omenirea l-a cunoscut vreodată. De-a lungul secolelor lumea s-a schimbat datorită vizionarilor, care au văzut întotdeauna lucrurile care pentru alții erau invizibile. Michelangelo spunea: „În fiecare bloc de marmură văd o statuie.” Semnificația pe care o are sculptura în relație cu blocul de marmură, același lucru îl reprezintă educația creștină pentru personalitatea elevului.

În urmă cu cincisprezece ani, un grup de profesori inspirați de doamna Liliana Romaniuc s-au uitat la orașul Iași și au văzut ceea ce nimeni nu anticipa, Colegiul *Richard Wurmbrand*. Nu întâmplarea a făcut ca școala să poarte numele titanului Richard Wurmbrand, care a petrecut 14 ani în închisorile comuniste, fiind mai apoi răscumpărat – în momentul în care dictatura comunistă începuse să-și vândă prizonierii politici – de către comunitatea creștină din Norvegia în anul 1964. Este una dintre primele victime ale comunismului care, asemenea lui Soljenițin, depune o mărturie împotriva abuzurilor din închisorile comuniste – în mai 1966 a denunțat regimul comunist în fața Senatului american, datorită acestei atitudini fiind supranumit „Pavel de după Cortina de Fier”. El a fost cel care a fondat organizația *Vocea Martirilor*, care azi ajută creștinii persecutați din 70 de țări. O viziune mare dă un om mare.



Viziunea de a oferi o pregătire academică de excepție, de a forma caractere, de a încuraja creativitatea și de a motiva elevii pentru a fi relevanți în societatea post-comunistă a stârnit interes și entuziasm în rândul câtorva elevi, părinți și profesori din Iași. Viziunea aceasta de a oferi o educație din perspectivă creștină i-a determinat pe aceștia să depășească obstacole care păreau de netrecut. Au pornit la drum fără spații grandioase, fără dotări ultra-moderne și fără a fi încurajați de autorități. Dar au avut la îndemână dalta cea mai potrivită pentru a ciopli masivul bloc de marmură ce le stătea în față. Au avut viziune!

În urma unei vizite pe care am efectuat-o la Colegiul *Richard Wurmbrand* în mai 2000 am decis să mă alătur echipei acestei școli, fiind molipsit de virusul viziunii acestei școli. Pot spune că de atunci m-am îmbolnăvit de „wurmbrandită”. Am observat că toți cei care, într-un fel sau altul, intră în contact cu școala devin contagioși. Pe parcursul copilăriei și adolescenței acestei școli am putut observa cum lumea din jurul nostru se schimbă, odată cu fiecare absolvent care duce cu el mai departe viziunea acestei școli. Cred că acest lucru se constituie ca cea mai mare realizare a școlii; să formezi oameni care pot aduce schimbare oriunde vor merge.

**Director,  
Prof. Cristian Ovidiu Lucaci**

# **ABSOLVENȚII NOȘTRI**

## **După 12 ani...**



“Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui.” Așa începea scrisoarea de rămas bun la sfârșitul clasei a XII-a, în vara anului 2009. Dar în vârtoarea evenimentelor de atunci nu am stat să adun “de ce”-urile acestui citat. Uitându-mă în urmă la cei 12 ani petrecuți la Colegiul “R. Wurmbrand” redescopăr etapele formării mele ca om.

În plan academic, am învățat importanța studiului, dar și frumusețea provocărilor – faptul că am ajuns la etapa națională la trei obiecte diferite este rezultatul îndrumării profesorilor și a încrederii pe care ei au avut-o în mine. Nu aș fi ajuns niciodată unde sunt, dacă timp de 12 ani nu ar fi fost cineva să mă provoace să las “binele” pentru “mai bine”. Munca pentru olimpiade mi-a creat obiceiuri bune, însă mai mult decât atât am descoperit lumea poeziei și a cifrelor – arta și știința deopotrivă. Am învățat că sufletul se poate așterne în cuvinte, sunete și culori, că exprimarea înseamnă mai mult decât rostire și că a asculta înseamnă mai mult decât a auzi. Dincolo de bagajul de cunoștințe pe care îl răsfoiesc și azi, am descoperit frumusețea picturii în sâmbetele răcoroase de vară și pasiunea din sonatinele lui Beethoven, rătăcindu-mă în final ore în șir pe meleagurile literaturii.

***Dragostea de învățătură a venit din pasiunea dumneavoastră și timpul pe care l-ați investit în mine, stimați profesori.***

Dar la școală am învățat mai mult decât “carte”, am învățat viața. Caracterul nu a fost doar un program, sau încă o oră în orar – este rezultatul a ceea ce au sădit dascălii timp de 12 ani. Valorile pe care le am astăzi sunt parte a muncii lor. Importanța rolului acestora se vede în diferența de perspectivă asupra vieții – dacă la 6 ani îmi doream să devin “pantofar” – acum, după terminarea liceului, ce îmi doresc este ca prin ceea ce voi deveni să pot produce o schimbare în jur – indiferent de domeniul în care voi profesa. Așa cum cei 12 ani de școală

și-au lăsat amprenta asupra mea prin oamenii care au investit în mine, vreau și eu să duc mai departe ce am învățat aici.

Așadar, într-adevăr, mai bun este sfârșitul unui lucru pentru că uitându-te în urmă poți să înțelegi cum te-a schimbat și rolul pe care l-a avut – iar Colegiul “R. Wurmbrand” a făcut cu siguranță o diferență pentru mine.

***Cristina Debora Manea  
Șefă de promoție 2008-2009***

## ***12 ani de Richard Wurmbrand***

Clasa I. Am învățat să citesc și să scriu.

Doamna învățătoare și-a dat seama că nu văd bine la tablă și am fost nevoită să port ochelari.

Am purtat ochelari cu rame groase, în stil "borcan".

În clasa a doua, la ora de religie trebuia să facem desene pentru fiecare temă iar doamna profesor Denise Vasiliu mi-a spus că am talent. Îmi plăcea să mi se spună asta.

În clasa a III-a sau a IV-a am scris primele poezii, sub îndrumarea d-nei învățător Maria Arhip și d-lui învățător Marinică Popescu.

Doamna Elena Filip m-a chemat la cercul de desen. Ne întâlneam deseori la dumneai acasă și pictam.. și eram serviți cu ceai fierbinte și biscuiți. Îmi amintesc cu drag mirosul ceaiului, mobila, serile friguroase de iarnă și căldura din casă.

Primul examen. Examenul de admitere în clasa a V-a. Credeam că voi pica, vroiam să se întâmple o catastrofă și să nu mai dau examenul. L-am dat, l-am luat.. chiar onorabil.

Gimnaziul. Vară. Duzii din curtea școlii erau populați de mulți elevi plini de energie.

Da, da, m-am îndrăgostit.

Orele de română cu doamna Tudorița Beldie și poveștile despre Izabela.

Orele de educație tehnologică. Mi-am dat seama că îmi place desenul tehnic și ar fi chiar interesant să dau la facultatea de arhitectură.

Aparat dentar. Îmi era rușine să vorbesc la ore.. și era o teroare să fiu ascultată, să mi se ceară să răspund.

La biologie, aproape la fiecare oră eram scoasă la tablă pentru a desena imaginile din manual. Iar doamna profesor Tincuța Maftei îmi spunea că am talent și trebuie să mi-l valorific. Nu prea vroiam să o ascult.

În clasa a VII-a am fost la prima olimpiadă. Limba și literatura română. Am luat o notă...hm.. nu a fost deloc onorabilă. Doamna Beldie a continuat să mă încurajeze... în clasa a opta am fost din nou la olimpiadă și am luat premiul al doilea.

Examenul de capacitate.. Geografie. Ce râu trece prin Timișoara? Răspuns corect: Bega. Răspunsul meu: Timiș. Nota obținută: 9.90. Nu voi uita niciodată ce râu trece prin Timișoara.

Clasa a noua. L-am întâlnit pe Hristos ca mântuitor personal și am luat botezul ca simbol al legământului cu El.

Olimpiada la limba și literatura română. Am repetat schema din clasa a VII-a.. doar că am evoluat cu câteva sutimi. Supărată pe mine, am început din nou să scriu poezii. Și nu prea m-am mai oprit.



Clasa a X-a. Premiul I la etapa județeană la olimpiada de limbă și literatură română, încă un premiul I la un concurs de limbă și literatură română organizat la Botoșani și premiul al doilea la engleză.

Clasa a XI-a. Am început pregătirea pentru admiterea la facultatea de Arhitectură. Au continuat olimpiadele la română și engleză.. premiul al doilea se menținea constant.

O lună în Italia. Proiectul Leonardo da Vinci. Fantastic.

Clasa a XII-a. Aceași poveste ca în clasa a XI-a. Bonus: examenul de bacalaureat + o excursie în Grecia.

Bacalaureatul. Trecut. Admiterea. Picată. Am intrat la facultatea de Construcții. Nu mi-a plăcut, dar dragostea apare pe urmă. Am terminat onorabil acel an. Vară. Din nou, admitere la Arhitectură. Am intrat la buget. Am terminat onorabil primul semestru. Încă mai scriu poezii. Încă mai desenez.

Am fost elevă timp de 12 ani la Colegiul "Richard Wurmbbrand". Am fost șefă de promoție și am adunat o serie de diplome cu care mă pot mândri. Dar când pășesc în facultate nu mă întreabă nimeni ce diplome păstrez într-un dosar învechit și ce note am obținut la școală, cu toate că aş avea cu ce mă lăuda. Oamenii nu caută note, oamenii caută oameni iar oamenii se formează stând pe lângă alți oameni. În acești 12 ani am avut aproape de mine oameni mari, oameni de la care am avut ce învăța, care au observat slăbiciuni sau talente și mi-au spus ce au observat, care au investit în mine și m-au încurajat, care au crezut în mine. Sunt ceea ce sunt și datorită lor.

Probabil în timp ce citeai acea enumerație exhaustivă te gândeai că aş fi putut scrie altceva. Da, ai dreptate. Dar am vrut să urmăresc 12 ani în care am crescut. Adesea ascundem cele mai simple trăiri în spatele unor formule construite după scheme clasice, poate folosind citate și tot felul de metode de impresionare artistică. Am vrut să îmi dezbrac amintirile de orice tendință de rigidizare și înscriere a lor într-un canon care să îi mulțumească pe toți oamenii.

Am scris ceea ce am trăit și am trăit ceea ce am scris.



**Anca Profiri**  
**Șefă de promoție 2007-2008**

## **CRW DUPĂ 5 ANI**

La 5 ani după absolvirea liceului am revenit la CRW în calitate de consilier și profesor. N-aș putea spune că am simțit că mă întorc într-un loc familiar. Multe lucruri nu mai sunt la fel.

Locul nu mai este același – noi am studiat în dulcele cartier Bularga, într-o clădire împrejmuită de o mică grădină – loc de relaxare, dar și de pedeapsă (după caz, puteai sta la taclale la umbra vreunui copac sau te puteai cățăra în el pentru puțină intimitate ca să citești poezii dacă erai mai boem; pe de altă parte, dacă erai descoperit făcând lucruri ce încălcau regulamentul și se nimerea să fie primăvară, trebuia să prestezi ceva muncă în folosul comunității școlare – să sapi grădina, să văruiești copacii, să plantezi flori etc. În alte anotimpuri se născociau alte pedepse).



Apoi, oamenii nu mai sunt aceiași. Elevii cunoscuți și-au luat zborul. Într-un anume sens, nici profesorii nu mai sunt aceiași – atunci erau profesori, acum sunt colegi, iar unele foste colege sunt acum profesoare. Da, am trecut de cealaltă parte a cortinei (n-aș zice „a baricadei”). Cel mai interesant lucru legat de a fi în spatele (sau în față, nu mai știu) cortinei nu mi s-a părut cum e să stai în fața unei clase de elevi, ci cum e să stai împreună cu profesorii în cancelarie – am senzația că atunci îi vezi pe ei ca oameni, fără „masca” de profesor, sau lăsând puțin deoparte acest rol.

Și atunci, ce a mai rămas din CRW-ul de altă dată? Au rămas amintiri prețioase, fotografiile demodate, prietenii, valori interiorizate, relații calde între profesori și elevi, aceleași greșeli pe care le fac și unii și alții. A rămas ceea ce s-a construit în sufletul nostru, lucruri pe care nu prea reușeam să le apreciem pe când eram adolescenți semi-rebeli (cunoașteți sentimentul, nu?).

***Psiholog Cristina Tănase  
Absolvent 2002-2003***

### ***Șefii de promoție***

<b>2001-2002</b>	Lucaci Rebeca	<b>2005-2006</b>	Ananii Rafaela
<b>2002-2003</b>	Dascălu Andreea	<b>2006-2007</b>	Ionel Lucian
<b>2003-2004</b>	Nistor Simona	<b>2007-2008</b>	Profiri Anca
<b>2004-2005</b>	Bulgariu Simona	<b>2008-2009</b>	Manea Debora





# **OLIMPICI**

## **REZULTATE LA OLIMPIADA JUDEȚEANĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ**

<b>Nume și prenume</b>	<b>Premiul</b>
APETREI MARTA	I
STOICA TEONA	II
SILION ELENA	II
ACATRINEI LIGIA	II
COHUT DIANA	II
ZAFIRIS ELIAS	III
BENCHEA IULIANA- CRISTIANA	III
JILAVU EMMA-ANDREEA	III
BACIU TEODORA	M
VÂLCESCU ROXANA	M

### **CHIMIE, ETAPA JUDEȚEANĂ**

STOICA TEONA	III
ARUȘTEI ESTERA	M

### **MATEMATICĂ**

DASCĂLU MARTA	III
PLĂCINTĂ VALENTIN	M

## **LIMBA ENGLEZĂ, ETAPA JUDEȚEANĂ**

SAVA ESTERA	M
ARUȘTEI MIRABELA	M
VASILACHE DIANA	M
BĂGIREANU ZORANA	II
DASCĂLU MARTA	M
MAFTEI DENIS	III
MITROFAN FRANCESCA	II
PETRESCU DĂNĂILĂ CORINA GABRIELA	I
NEDELCU D.DANIEL	III
MAFTEI ALIN THEODOR	M
HORHOTĂ EMANUEL	M
ROMANIUC ROBERT ANDREI	III
COHUT DIANA	M
GURALIVU IRINA	M
MĂGUREANU TUDOR VLAD	II
PÂNZARU EMIL	III
ONIȚA CRISTINA	III
MORARU RALUCA	M

## **FRANCEZĂ ETAPA JUDEȚEANĂ**

STOICA D-C. TEONA-ANDREEA	III
---------------------------	-----

## ***ELEVII PARTICIPANȚI LA CONCURSUL SPOKEN ENGLISH***

SIMIONESCU CRISTIAN	Impromptu speech	III
ARUȘTEI ESTELA	Impromptu speech	I
VÂLCESCU CRISTINA	Impromptu speech	III
PLĂCINTĂ VALENTIN	Impromptu speech	II
BĂGIREANU IOANA-ZORANA	Impromptu speech Creative writing	I
MAFTEI DENIS-NATANAEL	Impromptu speech	III
RUSU RĂZVAN	Impromptu speech Prepared speech	I
MITROFAN FRANCESCA	Impromptu speech Prepared speech	III
HORHOTĂ EMANUEL	Impromptu speech	I
MAFTEI THEODOR-ALIN	Prepared speech	I
JILAVU EMMA-ANDREEA	Prepared speech	I
GURALIVU IRINA	Impromptu speech	I
VÂLCESCU ROXANA	Impromptu speech	III
ROMANIUC ROBERT-ANDREI	Impromptu speech	I
PÂNZARU EMIL	Impromptu speech	I
ONIȚA CRISTINA	Prepared speech	I
MORARU RALUCA	Prepared speech	I
OLĂNUȚĂ ALEXANDRU		II
CARAIMAN ȘTEFAN		II
ARUȘTEI MIRABELA		III
SAVA ESTERA		II
STOICA TEONA		II

## **CONCURSUL DE MATEMATICĂ și FIZICĂ HENRI COANDĂ**

NICOARĂ TUDOR	MS
FRUNZĂ ȘTEFAN	M
PLĂCINTĂ VALENTIN	M
SIMIONESCU CRISTIAN	M
OLĂNUȚĂ ALEXANDRU	M
LUPAȘCU CODRIN	M

## **ELEVII PARTICIPANȚI LA CONCURSUL DE REFERATE ȘTIINȚIFICE**

BUMBU IOSIF	Studiul circulației sanguine periferice radiale prin efect Doppler	<b>Mențiune</b>
ICHIM EDUARD DĂNUȚ		
MĂGUREANU TUDOR		
CAUȚIȘ DANIEL	Fizica cuantică - creierul și spiritualitatea	<b>Premiul III, etapa națională</b>
POPA ANDRA		
BUMBU ELISABETA		
CAUȚIȘ DANIEL	<b>Diplomă de excelență</b>	

# ***Fragmente din lucrările olimpicii***

## ***Contradicții***

Orice domniță, în orice basm, stă captivă, răpită de un zmeu, într-un colț, închisă, într-un palat imens împodobit cu toate bogățiile lumesti, reale sau nu. Și așteaptă domnița, în spatele ușilor, slujind zmeului bătrân și puternic care, de dragul basmului, împiedică feciorul curajos de împărat să o salveze, prin obișnuitele încercări fără de scăpare care își găsesc, în sfârșit, o rezolvare.

Dar sunt toate basmele despre un prinț fermecator, au ele un final fericit până la adânci bătrâneți, iar zmeul de neînvingător își găsește sfârșitul în ultimele pagini? Nu. Eu stau aici, Grunhilda, plătândă victimă a firelor de basm, și stau și stau de zile-ntregi, luni, ani, și încă stau. Nu vine nimeni.

Și cât de supărată e prințesa care nu a avut norocul să cadă în mâinile unui zmeu care își joacă rolul după tipul clasic? Și stau aici. De când eram încă un copil, stau aici, sus, în



camera din colțul casei. E în colț, chiar în colț, sus, de unde se poate vedea totul în jur. Fără îndoială, o cameră specială, cu ferestre una lângă alta așezate de jur împrejurul camerei ca ziduri înghețate, transparente, cu nimicuri înăuntru, toate luminate de-un soare rătăcit de dimineață până seara. Le număr, de multe ori. Farmecul stă în circularitate: poți număra la nesfârșit și s-o iei oricând de la început în sens invers. Pe ușă stă, neclintit vreodată și abia deslușit, afișul. Ce altceva poți cere când îți sunt recitate silabic în fiecare zi versurile pecetluirii tale în soarta rolului fragil interpretat în acte de basm transfigurat? Nimeni nu va intra vreodată în camera ascunsă...

Ce nu înțelege nimeni, probabil, este de ce e ascunsă. Cu tot nenorocul de a cădea în mâinile zmeului modest și cinstit a cărui imagine rămâne reflexia Zmeului de basm într-o oglindă desfigurată, colivia captivității mele e atât de mică încât nu ai loc să ascunzi nimic, mai ales o cameră. Nimic nu e ascuns, ci la vedere. Dar spune cineva că e mai ușor să ascunzi lucruri la vedere? Camera poartă și etichetă.

Și poate cel mai nepotrivit detaliu e însăși domnița, comoara tinereții zmeului, despre care nici nu se știe că există. De ce aș vrea să plec? Viața e aici, unde nu ar trebui să fie. Ușa camerei ascunse a fost, întotdeauna, deschisă. Și de ce mai stau aici? Căci autorul încă scrie, deci soarta îmi e paradoxul.

***Diana Cohut  
Clasa a X-a B***

## ***Luciditate versus nebunie***

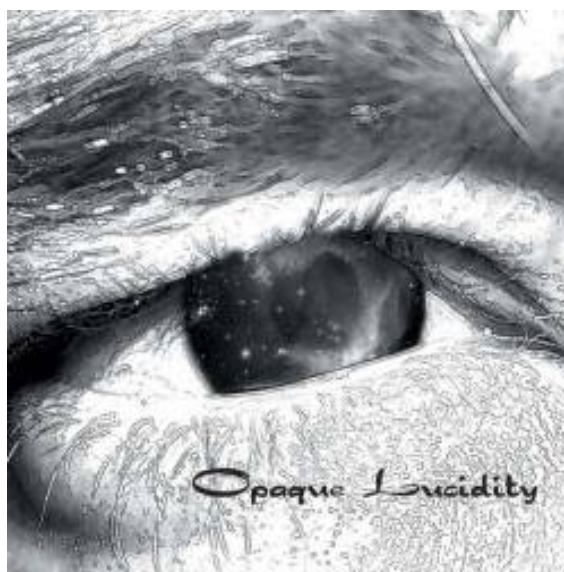
Vaste, însă destul de vădit simplizate. “Somnul cel mult” este definit ca o mulțime a nălucirilor, conform principelui, filosofului, artistului Neagoe Basarab. Datorită acestei definiții, am decis să îmi exprim opinia în ceea ce privește luciditatea în raport ireductibil și inevitabil cu nebunia.

Din Sfânta Scriptură aflăm că nebunul zice “în inima lui” că Dumnezeu nu există...Cum ar putea fi adevărat? Cum am mai putea spera într-o dragoste și forță mai puternică decât cea proprie și care deține controlul într-un univers inundat de haos în mod imprevizibil? Cum am mai putea fi capabili de a da crezare unei alte autorități , dacă nu cea dumnezeiască, supremă, este cea care împiedică, nu în mod incidental, o “stea cu coadă” să lovească Soarele din plin? În ciuda acestor nădejdi de care am dori să fim încătușați, totuși firea noastră pământească ivește și ajunge să constituie un obstacol. O mulțime de obstacole. Ea este cea care deține capacitatea “de a transfigura realul, de a-l comprima aluziv, de a-l demoniza prin extensie, de a-l transforma în <<medium>> al unei interiorități.”

“Priveghiiarea” este acea condiție impusă de luciditate, în cazul unei intenții, dacă nu imuabile, atunci provizorie , insuflată unei persoane în deplină facultate mintală. Sau aflată la limita ei. Este o binefacere de care toți avem parte, într-un moment sau altul, și tocmai din acest motiv Neagoe Basarab adresează acest aforism nu numai, conform titlului lucrării, fiului său, ci și tuturor celor ce răspund chemării sale de a împărtăși învățăturile căpătate prin înțelepciune și ascultare: “O, iubiiți mei frați”, “Deacii, fraților”, “Ni dar, fraților”.

Ca și locuitori pe acest Pământ, ne aflăm la granița dintre aceste două principii fundamentale: luciditatea și nebunia. Biruința celei dintâi menționate va conduce lumea spre armonie. Dimpotrivă, biruința nebuniei o va conduce spre disoluție. În funcție de decizia luată, având această posibilitate, în cele mai multe cazuri, de a alege, va exista o lume dominată de conștiință, încercuită de schimburi permanente ce vor reda armonia, sau un univers subjugat de instincte, în care ordinea și autoritatea nu se pot așeza.

Mintea, închipuirea, concepția, gândul, ideea, cugetarea pot fi “îngroșate”. Amplificate inutil. Complicate. Sub același raport, pot fi subțiate. Simplificate. Simplizate. Reduse la chintesență. Ele coordonează mentalitatea, comportarea, mișcarea. Nu pentru prima oară și nici pentru ultima, suntem puși în situația de a opta. Ne vom lua în considerare doar pe noi?



***Ligia Acatrinei***  
***Clasa a XI-a B***

## ***Dorul Grunhildei***

Rază blondă și dulce, cheamă-ți alaiul maiestuos, strigă pe nume zânele străvezii ale focului, roagă-le să culeagă nectarul îmbătător al florilor de aur și adu-le aici, la mine, pe aripi de flăcări rubinii. Ele să patrundă în mica mea odaie într-o revărsare orbitoare de fluturi de lumină, să toarne valuri de miere caldă și pulbere de chihlimbar în jurul meu, spulberând porțelanul întunecat și panglicile de negură ce îmi îngreunează inima. Rază dragă, vreau să mă topesc în îmbrățișarea delicată a strălucirii rupte din soare. Dacă ai ști cât de dor mi-e să mă avânt liberă pe umbrele mătăsoase ale zglobie să răvășească unduioase. Tânjesc cu rătăcirea printre ale răsăritului, după tărâmului edenic de după cufundarea în pădurilor și pentru dansul prin ploaia sângerie a apusului... lubesc mlaștinile, nisipurile, stâncile, râurile, țipatul cântului și fâlfâitul aripilor, ador amintirea lor și, răză scumpă, sper din suflet să mă reîntorc în brațele lor primitoare. Ele mă așteaptă în fiecare zi...



câmpiile învăluite în norilor, iar goana mea marea de ierburi lacrimi amare după faldurile diafane de pâclă plimbarea pe malul apă, nuferi și lumină, liniștea tulburătoare a

Rază iubită, singura mea mângâiere, fii ochii mei, poartă-mă în înălțimea cerului și coboară-mă în adâncuri și prăpăstii, fii mâna mea și redă-mi mângâierea limpede a lacului și a fulgilor ușori de pădăie. Îți încredințez urechea mea, copleșește-mă cu trilurile înălțătoare și râsete cristaline de copii. Oferă-mi dulceața cireșilor și parfumul grădinii de crini. Readu-mă la viață, scapă-mă din bezna dureroasă a acestei blestemate închisori! Rază prețioasă și curată, ce mă privești cu drăgălășie prin mica fereastră și îmi scalzi chipul arzător, promite-mi că vom fugi de mână prin văi îngropate în flori, sub soarele ancorat în portul nemărginit al cerului...Promite-mi că voi fi liberă și fericită într-o zi! Promite-mi!

***Roxana Vâlcescu***  
***clasa a X-a B***

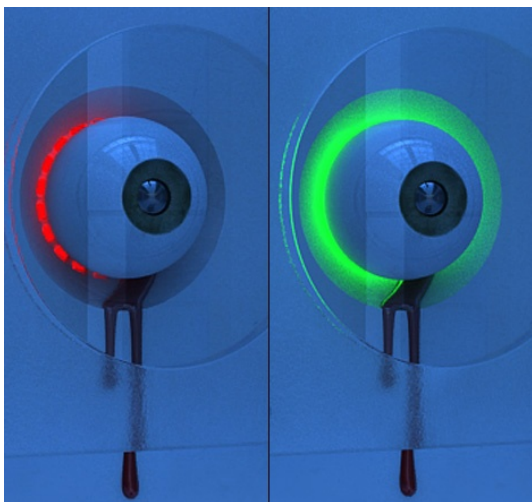
## ***Thriller***

“We’d better... get out of here!” Vanessa shouted. I could not help but giggle at the sight of her trembling feet. As I looked at mine, though, I stopped laughing - they were shivering with fear, too.

Just a few hours earlier, Vanessa and I had arrived at Alice’s house; also, Andrew, Alice’s brother and his two friends were in some other room. As usual, we had got bored fast, so we started thinking about what we could do. Hardly had I had time to even open my mouth, though, when Alice came up with the idea. “Let’s watch a thriller!” she yelled enthusiastically. “Huh?! No way!” Vanessa and I nodded our heads at the same time. We did not have a chance, though, as she was so convincing.

No sooner had we reached the middle of the film, than Alice hid under the blanket and pulled two pillows over her head. We were also afraid to even look around, for fear we might see some kind of ghost that was, obviously, the theme of the film. Just when Alice dared to come to the surface a few minutes later, we heard someone knocking on the window. “Aaaah!” we screamed terrified.

Coming back, Vanessa was now suggesting that we had better get out of the room. Great idea, I thought. We jumped off the couch and reached out to the door in just an instant. But as we tried to open it, we realized that it was locked. “There isn’t another way out! They’re going to kill us!” we shouted in despair. Just then, we heard that noise coming from the window again and as we fearfully turned our heads that way, we saw a dark shadow quickly moving away. “This is it! I’m going to hide somewhere!” Vanessa uttered loudly. She then opened the closet door and got into it. The next minute, I was under the bed and Alice was covering herself with the blanket, again.




The door then opened with a squeaky noise. “Girls, where are you?” a familiar voice asked. Alice then raised her head, just to see her father standing there, in front of the door. “They are coming!” she shouted, as she jumped in his arms. Vanessa and I quickly came out of our hiding places, too, when Andrew came into the room, his face red like a tomato. He bursted into a noisy laughter, together with his other two friends. “They’re going to kill us”, he finally succeeded in imitating us. All three of us angrily placed our hands on our hips. “Funny, huh? We’ll see who’s funnier!” we uttered, as we started making our way towards them.

***Corina Petrescu***

***Clasa a IX-a B***





The Editor  
Good Morning Newspaper  
Heslington  
London

***Dear Mrs. Hills,***

I am writing to you on behalf of the Hope Children's House to request your help on promoting our organization and also publicize our need for volunteers.

As your newspaper reported some time ago, children's homes are more and more understaffed. Here at Hope, we don't have this problem, but in order to prevent it we have set up a volunteer program.

Our organization is devoted to the care of those children in need. We want to provide for the children whose parents are deceased or unable to care for them with an alternative to foster care or adoption by offering them a community-based setting in which they can live and learn.

We would like to have volunteers working with children especially at weekends. Although we want as many people helping as possible, there are some specifications that need to be met. We need people with an open-minded approach on life, people who could emphasize and understand children who come from rough backgrounds.

I consider this to be an opportunity to be missed neither by the kids, nor the volunteers. First of all, it's a community building project. It also represents a great chance to build up charity experience and I am more than sure that the kids will have a great time. After all, they are the purpose of our work!

We would be most grateful if you agreed to post our announcement in your newspaper. We are more than happy to provide any more information, should it be needed. We look forward to hearing from you.

Yours sincerely,  
Jimmy Jackson

***Robert Romaniuc***  
***Clasa a X-a B***



## ***Olimpicii C.R.W.***



# Ce înseamnă clubul Impact CRW?



În 2000 a fost înființată Fundația *Noi Orizonturi* și „totul a început dintr-o pasiune pentru aventură și educație și din dorința de a demonstra ca aceste metode pot schimba vieți”, spuneau fondatorii acesteia: „este visul de a schimba lumea, și nu de a ne adapta la ea.”

Fundația are cluburi Impact în aproape toată România. Acest club a luat ființă și la noi în școală. Prima întâlnire a avut loc în luna octombrie 2009, sub coordonarea doamnelor profesoare Chelariu Brândușa, Beșliu Lavinia, Nistor Andreea și a unei foste eleve a școlii, actualmente masterandă la FEEA, Andreea Cocea. Clubul are rolul de a-i antrena pe tineri să lucreze în grup și să-i învețe ce înseamnă să fii lider. Aici ei exersează, de asemenea, să îmbine munca în folosul comunității, distracția, învățatul, toate acestea cu un singur scop: cel de a îmbunătăți societatea în care trăim. Au luat parte mulți dintre noi la activitățile clubului, susținuți de entuziasmul și dorința de a transforma această lume, dar și pentru a-i consolida partea mai frumoasă. În acest fel, tinerii nu doar câștigă experiență, ci produc, prin ceea ce întreprind, și o schimbare pozitivă.

Primul proiect care a avut loc a fost destinat adolescenților care petrec prea mult timp în fața calculatorului. Ideea noastră a fost de a-i face să conștientizeze consecințele grave ce pot urma șederii prelungite în fața calculatorului, și faptul că realitatea te învață mai mult decât o face domeniul virtual. Grupul țintă a fost reprezentat de elevii Liceului *Dimitrie Cantemir*. Si, după multe pregătiri, idei și chiar schimbări de planuri, am reușit să ducem la capăt, cu bine, realizarea proiectului. Pentru noi, ca începători, a fost un succes! În următorul proiect pe care-l vom desfășura, avem ca grup țintă niște copii, cu o condiție materială foarte proastă, din Podul Iloaiei. Vom realiza felicitări pe care le vom vinde și vom strânge fonduri pentru a le cumpăra acestor copii materiale sportive. Sperăm că și acest proiect va avea succes, poate chiar mai mare decât primul.



După mica noastră experiență, de voluntari în grupul Impact, am ajuns la concluzia că, dacă dorești ca ceva să se schimbe în această societate în care trăiești, trebuie să te implici, nu să stai nepăsător. Oricine își pune capul la contribuție poate avea idei bune. Nu trebuie să aștepti ca alții să intervină pentru situațiile pe care nu le agreezi în această lume în care trăiești. De la tine trebuie să pornească modificarea, tu însuși poți lăsa o amprentă asupra comunității.

În final, aș spune că doresc ca sloganul clubului nostru „**Fii tu însuși schimbarea pe care ți-o dorești**” să-i inspire și pe alți adolescenți

**Emă Creangă**  
**Clasa a XI-a A**

# **MULT E DULCE...**

## **MIC DICȚIONAR ROMÂN – ROMÂN**

Limba română (atât cea scrisă cât și cea vorbită) are niște reguli de rigoare matematică. Aceasta este un instrument de precizie, delicat, și se poate strica la „șocuri”. Maltratarea limbii este tot mai vizibilă în ultimii ani. Un rol aproape decisiv în acest proces de stâlcire a acestui „organism viu” îl dau televiziunea, radioul și presa scrisă, care dau tonul, fac să circule formulele greșite sau aberațiile, răspândesc clișeele, legitimează eroarea și o transformă în normă.

În articolul nostru, semnalăm doar câteva aberații cu o relativ mare putere de circulație și le enumerăm de-a valma:

Verbul a concluziona (a trage o concluzie) nu există în limba română. Pentru a exprima această stare de lucruri, există verbul a conchide.

Construcția verbală a cere iertare (de la cineva pentru ofensa adusă) este deseori confundată cu a cere scuze (de la cel pe care l-ai jignit). Regulă: iertarea se cere, scuzele se prezintă.

Un americanism care face ravagii e termenul LOCAȚIE, care înseamnă chirie, închiriere și nu „loc”, „adresă”, „pădure”, „casă”, „pajiște”, „o groapă” ș.a.m.d.

Pentru mulți, cacofonia a ajuns un bau-bau atât de temut, încât, decizi să se ferească de ea cu orice preț, dar incapabili să-și structureze altfel fraza, cad în prăpastia fără fund a penibilului. Cu puțină vreme în urmă era de bon ton să salvezi eufonia intercalând grijuliu cuvântul virgulă: „ca virgulă carioca virgulă care...” Era o fandoseală semidoctă, îmbrățișată cu fervoare de cei care fac efortul, totuși lăudabil, de a se menține cât de cât în nisipurile mișcătoare ale limbii vorbite.



Acum, s-a trecut la ca și, prezent oriunde: „ca și președinte”, „ca și frizer”etc. Acest monstruleț creat prin generație spontană a obținut drept de cetate și a ajuns un fel de blazon al vorbirii afectate, pentru toți cei care nu-și dau seama cât de illogică, străină spiritului limbii române este.

Sintagmele „din cauza” și „datorită” sunt adeseori confundate, folosite în contexte necorespunzătoare, fapt care creează o neînțelegere a mesajului în dreptul interlocutorului („Am luat o notă bună din

cauza faptului că mi-am învățat.” sau „Nu am mers la picnic datorită ploii.”). „Din cauză” are conotație negativă, în timp ce „datorită” are sensul de „grație”, „mulțumită”.

„Băiatul *pauză pauză* cărți”, un subiect drag nouă. Ca principiu de viață, e mult mai bine să vă opriți din vorbire două secunde și să judecați construcția decât să o spuneți „cum s-o nimeri”. Mai ales când audienței îi pasă. Regula de construcție este acordul „în cruce”: *al / a / ai / ale* se acordă cu obiectul (*cartea / cărțile*), iar *cărui / cărei / căror* se acordă cu posesorul (*băiatul / fata* etc): Băiatul *ale* cărui cărți.

Ne zgârie urechile și ne simțim agresați atunci când se rostesc cu deplină seninătate „ora doisprezece”, „doisprezece mii”, „doisprezece zile”, în loc de ora douăsprezece, douăsprezece mii, douăsprezece zile (acord cu substantive feminine și neutre).

Mult e dulce și frumoasă limba ce-o stâlcim!

**LECȚIE:** Deși învățăm în școală cum să vorbim corect, încă mai facem greșeli în exprimare. Din ignoranță sau pentru că așa auzim.

**Cristina Onița & Monalisa Gherasim**

**Clasa a XII-a**



# **MAI ÎNTÂI CARACTERUL...**

## ***Cu uşile închise?***

Printre tăceri, unele sunt surzenii, altele muţenii. Dar există şi tăceri care sunt reculegere, uimire, resemnare sau chiar extaz. Unele tăceri vorbesc, altele cântă.

Dar sunt şi tăceri care strigă. Acestea înspăimantă uneori.

Din lipsă de audienţă, Cuvântul a devenit, mai mult ca oricând, vocea care strigă în pustiul istoriei. Ca şi înţelepţii atenieni de odinioară, omul cavernelor moderne respinge orice discurs.

Eseul comunicării nu e total, sunetul său nu ne mai răscoleşte substanţa reflexivă, amintindu-ne că, după un gând eminescian, oamenii sunt întrebări pe care şi le pune



universul. Fiinţa umană se întrebă măcar odată în viaţă de unde vine şi unde se duce; întrebare la fel de veche ca lumea însăşi. Se pare că a auzit-o şi Isus Hristos când spunea: “Eu de la Tatăl meu vin şi merg la Tatăl.”

Aruncat în coexistenţa cu ceilalţi, omul nu se mai opune lumii. Fiecare “pentru-sine” tinde să-l transforme într-un “în-sine”, să facă din subiect. Demonul şi-a scos între timp masca romantică, devenind astfel mai familiar decât cel imbrăcat în veston al lui Ivan Karamazov. Nu mai e deghizat în arhanghelul cu aripi arse; e mai uman şi seamănă cu mulţi dintre noi. Văd în privirea lor şi dragoste şi ură. Şi-i înţeleg. Urăsc indiferenţa şi nepăsarea oamenilor, îi urăsc pe cei care trec prin viaţă fără să încerce sentimente adevărate, trăiri profunde. Îi urăsc pentru egoismul lor. Inima lor bate în van, se stinge încet.

Şi atunci îmi vine să le strig să nu-şi închidă ochii, sufletele, inimile, primăverii şi verii, şi iernii, şi dragostei, sincerităţii. Astfel, le va rămâne doar timpul şi mintea programată pentru viaţa de toate zilele. Cât de repede se preschimbă în roboţi!

O, voi oameni! Nu lăsaţi timpul să vă transforme în roboţi, să ucidă tot ceea ce-i frumos în voi. Lăsaţi pământul şi lumea să vă-ncălzească cu darurile lor binecuvântate! Lăsaţi uşile sufletului vostru deschis Cuvântului dumnezeirii. Fie ca El să prindă rădăcini adânci!

***Daiana Onufrei***

***Clasa a X-a B***

## ***Stimată doamna Nadia,***

În urma studierii recunoștinței la ora de caracter, am învățat să ne arătăm aprecierile și mulțumirile și prin fapte. De aceea m-am decis să vă scriu această scrisoare. Eu aș dori să vă mulțumesc pentru timpul și efortul pe care îl investiți în educația noastră. De asemenea, vă mulțumesc pentru toată dăruirea cu care ne explicați lecțiile la ora de matematică.

Vă mulțumim pentru că stați ore întregi să ne corectați lucrările în amănunt și pentru că ne învățați tot timpul atunci când nu știm, fiind dispusă să repetați explicația de mai multe ori, până când înțelegem exercițiul sau problema respectivă. Sunt recunoscător pentru că sunteți foarte insistentă când e vorba de teme și pentru că nu renunțați la ideea de a ne aduce la potențialul nostru maxim. Vă mulțumesc pentru orele de pregătire pe care le-ați făcut cu noi, pentru teza cu subiect unic și pentru toate celelalte ore suplimentare de pe tot parcursul claselor de gimnaziu. A fost și încă este mult timp și energie dăruite pentru fiecare dintre noi!

De asemenea, vă mulțumim pentru ciocolata caldă pe care ne-ați servit-o joi. Apreciam tot ce faceți pentru noi, deși nu o arătăm tot timpul... Vă urăm succes la corectat teze și un final fericit, când vă veți uita pe lista rezultatelor noastre la examenul de matematică. Vă mulțumim pentru tot ce faceți și vă rugăm să continuați munca sisifică de a ne aduce matematica cât mai aproape de înțelegerea noastră!

***Cu respect,  
Denis Maftei  
Clasa a VIII-a***

## ***De ce îi sunt recunoscător Lui Dumnezeu ?***

Aceasta este o întrebare pe care ar trebui să mi-o adresez cât mai des. De multe ori uit de ce îi sunt recunoscător Lui Dumnezeu și iau toate lucrurile ca și cum mi s-ar cuveni.

În primul rând vreau să-i mulțumesc Lui Dumnezeu că trăiesc și sunt sănătos, chiar dacă, poate, câteodată nu realizez aceasta. Mulți oameni, care, de exemplu, au cancer ar da orice în schimbul sănătății. Îi sunt recunoscător pentru tot ceea ce sunt, pentru toate calitățile, aptitudinile, talentele, dar și pentru minusurile pe care le am. Îi sunt recunoscător pentru familia minunată pe care mi-a dat-o. Îi mulțumesc pentru părinții mei care mă iubesc necondiționat și care mereu îmi vor binele. În același timp, sunt mulțumitor fiindcă am un frate, cu care îmi place mereu să discut și să râd. Îi mulțumesc de asemenea Lui Dumnezeu pentru prietenii deosebiți pe care mi i-a dat și pentru relațiile pe care le am cu ei.

Îi sunt recunoscător Lui Dumnezeu pentru școala creștină în care m-a adus să învăț. În același timp, îi sunt recunoscător pentru profesorii deosebiți pe care mi i-a dat.

Sunt multe lucruri pentru care sunt recunoscător, dar mai mult decât toate Îi mulțumesc că este Regele meu și, într-o zi, îmi va pregăti un loc minunat în Cer.

***Andrei Baci,*  
*Clasa a VIII-a***

## ***Scrisoare de mulțumire***

Întotdeauna voi fi recunoscătoare pentru fiecare celulă care face ca viața mea să meargă mai departe, în bune condiții, și, pe această cale, doresc să transmit *un ocean* de mulțumiri către:

Dumnezeu, care a avut intenția să mă aducă în această lume și să mă umple cu o mulțime de sentimente și gânduri!

Familiei: către tata, mama și Daniel; ei toți reușesc să facă din apartamentul nostru, nu prea mare, un cămin larg, plin de căldură și de dragoste!

Tuturor colegilor, și, desigur, juniorilor din gimnaziu care au harul de a-i binedispune pe cei din jur și care mă uimesc și mă amuză cu conversațiile lor—nu vă voi uita prea ușor!

Doamnei diriginte, care, întotdeauna, a ocupat locul de cea mai dedicată dirigintă! Minunată, extraordinară, cea mai elegantă!

Domnișoarei Lavinia, profesoara care știe să predea istoria într-un mod desăvârșit, și, totodată, să o facă de neuitat; domnișoarei profesoare de limba engleză, Raluca Pelin, cea care vorbește limba lui Shakespeare cu un accent impecabil, și, bineînțeles, doamnei profesoare de limba română, Brândușa Chelariu, al cărei vocabular și mod de exprimare nu poate fi întrecut. Într-un cuvânt, doamnelor profesoare, reușiți, prin prezența dumneavoastră, să *spargeți* toate topurile de Profesori Perfecti!

De asemenea, și celorlalți domni profesori de la Colegiul *Richard Wurmbrand* le transmit recunoștința, pentru că ei fac din această școală, un loc în care Dumnezeu veghează și ne face mai buni în fiecare zi!

***Mulțumesc!***

***Cu dragoste,  
Elena Silion  
Clasa aVIII-a***



## ***Dragă Dumnezeu,***

Prin această scrisoare aş vrea să îţi spun că nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru toate lucrurile pe care le-ai făcut, le faci şi încă le vei face pentru mine.

Sunt foarte recunoscătoare pentru că mi-ai dat viaţă, m-ai „pus” într-o familie minunată şi într-o şcoală creştină, unde nu învăţ numai carte, dar învăţ şi să am un caracter pe placul Tău. Îţi mulţumesc din inimă că m-ai lăsat sănătoasă, că mi-ai dat părinţi care mă iubesc şi care au grijă de toate nevoile mele şi care, ori de câte ori am nevoie de un sfat, sunt acolo, pentru mine. Îţi mulţumesc pentru că ne-ai dat o casă în care să stăm. Îţi sunt, de asemenea, recunoscătoare pentru cei doi fraţi ai mei . Cu toate că, uneori, nu mă împac atât de bine cu ei, îmi dau sfaturi foarte bune şi mă ajută mereu.

Nu îmi găsesc cuvinte pentru a-mi exprima recunoştinţa pentru prietenii pe care mi i-ai dat: de la şcoală, de la biserică şi de oriunde. Îţi mulţumesc că am mulţi prieteni şi că mă acceptă aşa cum sunt. Îţi mulţumesc că nu m-ai lăsat o fată timidă şi ruşinoasă, ci că m-ai făcut să am curajul de a spune adevărul şi de a înfrunta situaţiile grele şi pentru faptul că sunt capabilă să socializez cu oamenii din jurul meu.

De asemenea îţi mulţumesc pentru că, de fiecare dată când sunt bolnavă, Tu îţi întinzi mâna peste mine şi mă vindeci. Şi nu numai pe mine, ci pe toţi cei dragi ai mei, la care ţin. Tu îmi ascuţi rugăciunile şi că te interesează soarta mea.

Nu în ultimul rând aş vrea să îţi mulţumesc că eşti prezent în inima mea, că mă iubeşti şi că vei avea grijă de mine în continuare.

***Cu drag, fiica Ta,  
Raluca Oniţa  
Clasa a VIII-a***

# ***DINTRE SUTE DE CATARGE***

## ***Ploaia de vară***

Ploaia de vară cântă un cântec neobișnuit. O melodie de alb pe alb, ascunzându-se. Se lovește de ferestre după un tipar pe care l-am văzut cândva într-un șirag de mărgele negre. Mi-l închipui atârând de un copac și de nori...Uneori mi se pare că sunt mai aproape de lume, acolo unde ploaia pătrunde în fiecare clădire prin ferestre fără cadru. Și cântă cel mai frumos cântec pe care l-am auzit vreodată. Iar cântecul pătrunde în trupul meu și se împrăștie de-a lungul timpului. Se prelinge pe marginea lui, pe marginea zilelor calde, pe muchii de note muzicale și partituri de natura. Sub vârtejuri de emoții și șoapte cade ploaia pe pământul primitor, pe palme întinse și frunze de nufăr. Cerul își lasă perdeaua greoaie, și cade fluid, îți bate în geam și se strâng picături și picături, cu forță de viață și dorință, se strâng într-o mare imensă. Și se ascund acolo și oameni și păsări, și cercuri, priviri și materii.



Numai cerul privește de sus, spre ploaia de vară, cum îi dă drumul să cadă, să acopere, să mângâie totul cu degete fine și cântece dulci de pian. Pe fundul mării, de viață se umple sirena. Se trezește cu sunetul bățăilor – bățăi de ploaie, bățăi de inimă – înoată prin lume și se lovește de suprafață. Privește prin ea ca prin fereastră. Cu ochi curioși vede tot, compară, admiră, măsoară și învață un tărâm ce merge mai departe de orizonturile imaginate și neimagineate. Visează să-și dea solzii pe pene ușoare, să zboare prin apele cerului ce i se oglindește în ochi. Cu câte culori vii e pictată lumea asta pe care îi este dat s-o vadă o singură dată, odată cu ploaia de vară. Dar nu regretă, ci admiră, prin fereastră, orice detaliu, orice defect a cărui frumusețe alții nu o văd.

Privești și tu, din spatele ferestrei în care îți bat degetele lumii, ploaia de vară. Aștepti să treacă? Nu, ieși afară, privești spre cer, exclami norilor ceva, și absorbi ploaia. Se simte și rece și caldă, și blandă și dură, căzându-ți pe piele, pe gânduri. Toate vorbele și mișcările universului se adună, atunci și acum, într-un punct care se micșorează. Îți deschizi palmele spre cer. Îți deschizi urechile. Și simți atunci toate bățăile ritmice. Începi să simți un gust fructat de apă dulce și închizi ochii să auzi adâncul mării. Cel mai frumos cântec pe care l-am auzit vreodată. Un calm de-o energie neînchiptă îți trece prin simțuri, pulsul inimii e-n mâna lumii și-ți bate fin în palme. Îți pătrunde cântecul în trup și-l cânti și tu odată cu ploaia, lăsându-l să se împrăștie de-a lungul timpului.

***Diana Cohut***  
***Clasa a X-a B***

## ***Renăscută din neființă***

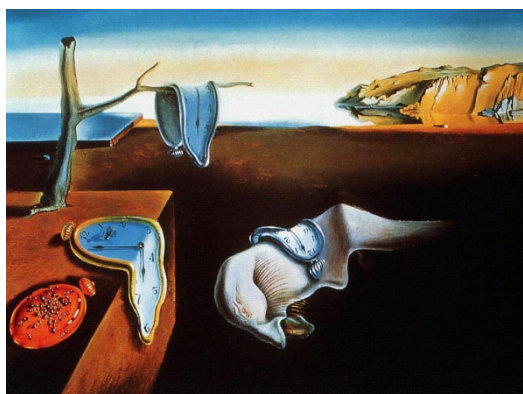
Visătorul de cuvinte și-a încercat pentru ultima dată puterea creatoare. Și când finalul a decis clipa, am luat ființă eu. Da, sunt Grunhilde, cea pururi captivă în labirintul creației, cea care mă descopăr vouă, cititorilor, îmi dezvălui tainele ori de câte ori tu, pasionatul de cunoaștere, încerci să-mi descifrezi povestea.

Astfel, oricât ai încerca, nu te vei asemăna cu mine niciodată. Căci eu învii și mor mereu, trăiesc o aventură pe care voi, muritorii, nu o veți putea pătrunde niciodată cu ochii minții voastre.

Sunt neînțeleasă, sunt blestemată să trăiesc în capcana scrisului. Nu voi ieși niciodată din orizontul creației mele, căci visătorul de cuvinte a decis să rămân pururi între prima și ultima frază a timpului. Interioritatea mea subiectivă se suprapune acum realității tale crude, lectorule!

Am greșit și nimic nu mai poate întoarce clipa! Dorința de a mă contopi cu universul primordial, din care, de altfel, m-am desprins, a dezzechilibrat relația mea cu instanța supremă. Credeam că-mi voi trăi epoca de glorie, dar antrenându-mă într-o acțiune contrară divinului, am pierdut totul. Am vrut să îmi regăsesc originea și să alung kairos-ul, timpul efemer al fluturilor, căci mă imaginam parte din infinit. Am dorit să mă privesc. Uimită de propriu-mi chip, am devenit un Narcis răsturnat asupra-mi, în oglinda apelor tulburi... În cerul răsturnat în ape, chipul meu s-a deformat... Și acum, cu ajutorul tău, inițiatule, am luat formă.. am chip și mă doare... Dar treptat, prind contur și voi avea alt chip! Dar ceea ce-mi dă liniște este ideea că, cu cât pătrundeți mai mult în labirintul meu, cu atât voi deveni „un erou”. Căutătoare continuă a absolutului, am fost creată prin puterea cuvântului, prin visul acestuia. Încep să-mi construiesc propria realitate, refulând în incoștient tot ceea ce-mi alterează devenirea, diminuând neesențialul.

Acum, visătorul de cuvinte a murit.. și-a întâlnit în cuvânt moartea ca abis. Și el, ca și



„să mor pentru a renaște în eternitate”.

mine, învie și moare într-un dureros proces de creație. El a știut că nu poate schimba lumea, dar, în schimb, o poate transforma într-o lume a lui. Geniul s-a retras. Am rămas eu. Și acum, după ce m-ai cunoscut, după ce ceasurile s-au scurs pe masa vieții, timpul s-a degradat, și-a pierdut esența pentru a se naște în neființă, la fel ca în tabloul lui Salvador Dalí. Dar nu numai timpul se va naște, căci și eu, prin moarte inițiativă, trebuie



***Marta Apetrei***  
***Clasa a X-a B***

## ***Iată, timpul...***

Ce poate fi  
acest clocot surd  
printre tăcerile pietrelor...  
răscolind amenințătoare ploi,  
vestite ploi,  
nenumite,  
ciudate ploi  
ce răpesc din respirația vieții...

Ce poate fi acest mister  
al căderii nopții în adâncuri,  
când stelele se pierd printre  
valuri  
și soarele se ascunde-n  
ungherele lor de ceață minerală  
și rece?

Iată, timpul se zbate  
ca un cercel  
în urechea luminii  
și-n pietrele lui prețioase  
dorm clipele noastre.



## ***Dacă***

Dacă treci printre flori  
dimineața,  
când zorile îți picură în ele tinerețea,  
le privești limpezimea corolelor  
și le sorbi prin palme  
aburul transparent  
al răsufării...

Dacă primești în somn  
culoarea delicată a stelelor  
și visurile ți se prefac  
în străluciri de povești...  
dacă poți să călătorești  
dincolo de gânduri și fapte,  
dincolo de impresii...  
dă-mi o veste de lumină!

***Pamela Avizitei***  
***Clasa a VIII-a***

## ***Miracol***

Este primăvară. Mă aflu pe un câmp înverzit, unde adierea vântului este ca o mângâiere pe pielea mea fină. Seara își face apariția încet, încet, lăsând în urmă o pată trandafirie pe cer... Sunt copleșită de frumusețea amurgului, acel moment sfânt când ziua se unește cu noaptea, răul cu binele, lăsând lumea într-un echilibru fragil... dar acest lucru se întâmplă doar pentru câteva minute prețioase.

Îmi trec degetele reci printre firele subțiri de iarbă și pot simți pământul pulsând de viață sub palma mea, iar mintea mi se purifică, ajungând să viseze la noi infinituri. Florile creează o mare nesfârșită de culori și de noi miresme. În depărtare, casele acoperite de praful roșu al apusului se pregătesc parcă de culcare, împovărate de greutatea zilei. Copacii din livezi își întind crengile îngreunate către cer, încercând să împrumute culoare de la acesta.

Mă ridic și picioarele-mi goale se încălzesc călcând pe pământul fierbinte. Cu fiecare pas, simt mai adânc legătura dintre om și natură, una inseparabilă. Mă îndrept ușor, balansându-mă de pe un picior pe altul, către casă. După puțin timp, cerul se întunecă, lăsând luna să își reia locul asupra împărăției de jos. Stelele o urmează, ca niște sfinți credincioși, făcând sosirea acestuia să pară o ceremonie somptuoasă, unică.

Deodată, un vânt puternic, dar totuși cald, îmi biciuiește fața și încep a-mi aminti de poveștile bunicii despre înger. Spunea că aceștia se află pretutindeni, însă nimeni nu îi poate



vedea. Ei se strecoară noaptea pentru a-ți limpezi gândurile și pentru a-ți veghea somnul. Dar nici măcar bunica nu știa cine sunt, de fapt, aceste ființe. Ea doar îmi relatează faptele lor minunate, însă nimic despre înfățișarea lor, sau despre locul de unde provin. Încep să mă întreb de ce m-am gândit tocmai acum, în această zi perfectă, la spusele bunicii. Vântul se întetește, dându-mi impresia

că nu mai pot lupta cu el. Picioarele mi se înmoaie sub această forță de nestăvilit, iar corpul îmi este împins în spate. Mă prăbușesc, iar pământul se cutremură parcă sub mine. Vântul se oprește, dar, când încerc să mă ridic, ceva mă ține și, în același timp, mă apasă pe fiecare fibră a ființei mele.

Acum totul este întunecat, iar o durere inimaginabilă îmi străpunge inima, care parcă se întinde, se mărește la infinit. Imposibil de îndurat prea mult timp acesă suferință! Când chinul încetează, un murmur șoptește ceva... Mă chinui să înțeleg vorbele aceluia glas fără trup și încep să pricep. Incearcă să îmi explice ce mi se întâmplă și, auzind cuvântul „înger”, totul prinde sens. Mă transformam într-un înger! Deci poveștile bunicii erau adevărate! Glasul îmi mai spune că în acea zi s-a născut un copil, iar eu am fost aleasă să am grijă de el. Îmi menționează ceva despre „felul în care voi călători”, adică zborul și de faptul că voi fi capabilă să mă îndrept către destinația dorită, numai noaptea. Apoi vocea s-a pierdut în întuneric...

Mă ridic și privesc lumea cu alți ochi. Fiecare detaliu, fiecare gest, fiecare vorbă cântăresc mai mult pentru mine acum. Nici măcar nu am nevoie de lumină pentru a vedea în noapte, căci toate lucrurile sunt vizibile pentru mine. Un instinct mă îndeamnă să mă ridic către cer și încerc, confuză încă, să fac acest lucru. Mai întâi privesc în spate... A fost o prostie să cred că am aripi și o coroniță

deasupra capului, căci toate acestea erau poveștile oamenilor, pentru a-i face pe îngeri să pară ființe supraomenești, creaturi venite din ceruri pentru a avea grija de ei, pentru a-i îndruma în tot ce au de făcut.

Într-adevăr, noi trebuie să îi îndrumăm, dar nu suntem altceva decât ființe cât se poate de „umane”, cu sufletul pur. Acum îmi continui încercarea de a zbura. Pentru acest lucru trebuie să găsesc puterea interioară de a mă înălța. Am o pereche de aripi, deci trebuie să fiu pregătită. Și sunt. Mă ridic încet, încet, de la sol și ajung sus, sus, unde nimeni nu mă poate vedea. Simt schimbarea aerului, care devine mai rece, iar vântul cauzat de mișcarea mea rapidă îmi masează fiecare mușchi. Fac câteva salturi în înalt, în încercarea de a trece neobservată și de a-mi găsi o poziție confortabilă. Încerc să îmi mențin echilibrul și mă grăbesc, nerăbdătoare, să cunosc persoana de care urmează să am grijă.

Un impuls inexplicabil mă ghidează către o casă simplă, curată, unde proprietarii par a dormi. Zăresc camera copilășului și mă strecor ușor pe fereastră. Mă apropii de pătuțul în



care acesta se odihnește și îl privesc cu drag. Este o fetiță cu părul bălai, rotunjoară și roșie în obraji. Îi veghez somnul și, în ochii săi închiși văd infinitul colorat al copilăriei, care, pentru ea, abia a început. Deși ar putea părea total neinteresant să stau alături de micuță întreaga noapte, pentru mine este o treabă foarte importantă, de care depinde viitorul ei. În același timp, e foarte plăcut să îi studiez mișcările și expresia chipului.

De astăzi înainte, aceasta va fi îndatorirea mea: să mă asigur că acest copil crește în siguranță, că nu o ia pe căi greșite și că nu este prins în ghearele de fier ale răului.

De asemenea, această datorie implică multe alte obligații, prima dintre ele fiind să nu împărtășesc nimănui secretul meu, să nu fiu văzută, pentru că, dacă s-ar întâmpla așa ceva, oamenii ar fi derutați și ar dori să-și vadă, fiecare în parte, îngerul personal. Va trebui să mă furișez noaptea afară din casă, însă nimic nu va fi mai important pentru mine decât acest copil. Între noi s-a creat deja o legătură puternică, ce nu va putea fi ruptă cu niciun preț.

Cu siguranță, faptul că eu am fost aleasă să fiu înger, în sensul propriu al cuvântului, fără aripi, fără coroniță, ci doar cu o inimă mare, s-a întâmplat pentru ca așa trebuia. Unele lucruri nu se pot explica. Poate eu aveam ceva special, ceva ce L-a făcut pe Domnul Isus să mă aleagă în această „meserie”. Un miracol...

**Teona Stoica**  
**Clasa a VII-a**

## Munții



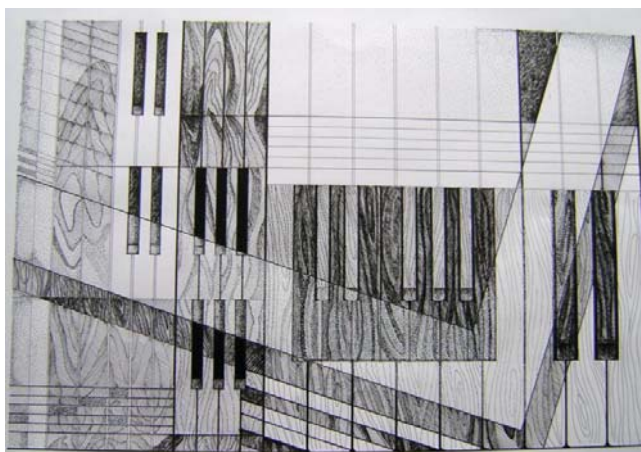
În puterea albastră a liniștii  
până și munții tac smeriți  
Pietrele lor meditează cumiți  
și statornice  
Umbrele nopții, când înfloresc  
pe câmpurile lor,  
îi dăruiesc cu tandră răcoare.  
Atunci ei se lasă alintați  
în risipiri de lumină  
pe care luna le dăruie, în clipele ei  
de grație.  
Diminețile, ei își spală obraji  
în picături lungi de rouă,  
își mângâie atunci bărbile verzi  
în încremenirea lacurilor.  
Iar apele...  
iau uneori alt drum,  
astfel că, după ploaie, salutul lor le zâmbeste  
din trupul unui curcubeu.  
Atunci munții sunt fericiți...  
căci o parte din ei  
a dat mâna cu infinitul.  
Și, poți observa, atunci,  
cum ei devin mai înalți.

***Pamela Avizitei***  
***Clasa a VIII-a***

## ***Tăcere***

Mi-am închis tăcerea în clapele înnegrite de timp..  
doar mi-ul răzbate încet și ascuns..  
căci mi mi  
mi  
mi  
mi  
mi  
mi  
mi-e dor..

***Anca Profiri***  
***Șefă de promoție 2007-2008***

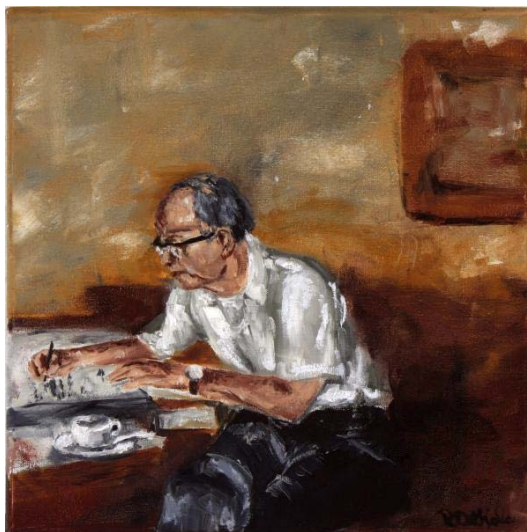


## **Secretul**

Casa bunicului era uriașă, iar eu profitam de dimensiunile ei ca să descopăr, de fiecare dată, locuri minunate, misterioase sau pline de surprize. Locuința bunicului meu, un fost conac boieresc, avea 14 încăperi!

Bunicul nu îmi interzisesese să umblu prin vreun loc de prin imensa casă, cu o singură excepție: subsolul. Nu aveam voie acolo, sub niciun pretext. Acest lucru mă supăra, dar, în același timp, mă făcea extrem de curioasă în legătură cu ce se putea afla, acolo, jos. Desigur, el îmi motiva decizia, spunând că în pivniță era mult praf, întuneric și mă puteam răni printre obiectele vechi, nepuse la locul lor.

De obicei, vizitele mele durau cam o săptămână, două. Trecuseră deja 6 zile de la venirea mea și deja începusem să mă plictisesc. Bunicul era ocupat mai tot timpul și stătea în biroul sau, completând acte și alte hârtii. După ce am luat prânzul împreună, așezați la un capăt și la celălalt al imensei mese din lemn de mahon (trebuie să vă spun că era nevoie să ridicăm destul de mult vocea ca să ne facem înțeleși, eu și bunicul, pentru că ne despărțeau aproape 12 metri...), s-a întors din nou la lucru, dar, nu înainte să îmi promită că-și va termina curând treburile și vom petrece mai mult timp împreună.



În timp ce urcam scările spre camera mea, mi-a venit o idee. Mi-am dat seama cum pot să îmi alung plictiseala. Facând ceva interzis, bineînțeles! Riscul și adrenalina ar trebui să facă aventura în care aveam de gând să pășesc, mai interesantă. M-am îndreptat spre subsol, singurul loc unde nu aveam voie. În drumul meu nu am întâlnit pe nimeni, nici măcar pe majordom. Probabil toți erau în camerele lor, odihnindu-se după prânz.

Când am ajuns în fața ușii gigantice a subsolului, am găsit-o încuiată cu un lacăt mare cât toate zilele. Din fericire, eu știam unde ținea bunicul cheile. Problema era cum să ajung acolo. Erau la cel puțin trei metri depărtare de podea. Într-un sfârșit, cu puțină imaginație, am găsit două scaune, și, punându-le unul peste altul, am reușit să le iau. A fost mai simplu decât aș fi crezut. Am împins ușor ușa cu vârfurile degetelor și s-a deschis cu un scârțâit supărător. Înăuntru, era complet întuneric, iar bunicul avea dreptate - era foarte mult praf, dezordine și rătăceam și mă împiedicam de lucruri care de care mai ciudate. Totuși, îmi făceam curaj și înaintam cu prudență și emoție, întrebându-mă ce voi descoperi... La un moment dat, am simțit sub picioare o suprafață moale, ca un covor. Am sărit și, brusc, pământul mi-a fugit de sub picioare. Simțeam cum mă afundam într-un tunel fără sfârșit. Oare țipatul acela disperat și ciudat era al meu? Scoteam sunete răgușite și stridente. Da, aveam parte de o aventură! Acum regretam nespuse că nu îl ascultasem pe bunicul!

După câteva secunde de cădere în gol, am aterizat pe ceva foarte pufos. Era lumină și am observat că stăteam pe o pernă mare și colorată. M-am uitat în jur și am rămas complet



uimită de lucrurile pe care le vedeam. Oare era posibil așa ceva?! Asemenea minunăție de loc... iar bunicul mi-l ascunsese!? Rafturi imense, pline de cărți, mă înconjurau. Sub fiecare raft erau luminițe colorate care scoteau în evidență titlurile cărților. Ce sistem modern de iluminare! mi-am zis, fascinată și mirată. Peste tot, în aer, zburau foi și pene de scris, dar nu într-un mod dezordonat; din contra, era cel mai organizat sistem pe care îl văzusem vreodată! Fiecare instrument de scris știa exact încotro se îndrepta: paginile, spre copertele deschise ale cărților, completându-le, penele umpleau foile goale cu nenumărate cuvinte, iar, cu fiecare atingere a lor, acestea tremurau, ca într-un dans.

Mi-am făcut curaj și am înaintat spre primele rafturi. Am luat o carte, și, imediat, o steluță s-a apropiat de mine. Stătea deasupra capului meu, luminând pe o rază de cel puțin un metru. Am observat niște scări rulante, care duceau la etaj, unde se aflau niște măsuțe și scaune. M-am îndreptat spre ele. Parcă pluteam. M-a cuprins o stare de euforie. Ajungând sus, am privit în jur; totul era minunat! Încăperea era foarte mare, parcă nu-i vedeam capătul, iar rafturile cu cărți erau imposibil de numărat. Paginile zburătoare și steluțele



înfrumusețau priveliștea din fața ochilor mei. Eu, care eram îndrăgostită de cărți, aveam parte acum de cel mai frumos peisaj pe care mi-l putusem imagina vreodată.

După ce mi-am desprins cu greu privirea de rafturile pline de comori de învățătură, m-am așezat la o masă și am început să citesc dintr-o carte pe care o luasem din bibliotecă. Nici nu mi-am dat seama cât de repede a trecut timpul în vreme ce citeam. Terminasem cartea, nu prea groasă de altfel, când am observat că, pe măsuța la care mă așezasem, se aflau niște manuscrise vechi. Le-am deschis și am descoperit desene uimitoare! Erau niște schițe, probabil ale încăperii bibliotecii, era chiar planul acestei construcții

fantastice și misterioase!

Brusc, un zgomot puternic a întrerupt liniștea aceea plăcută pe care o savoram de vreo câteva ceasuri. M-am ridicat și mi-am dat seama, cu spaimă, că bunicul mă găsisse! Acum urma să am probleme! Bunicul stătea chiar la capătul scărilor, cu o expresie surprinsă, dar, în același timp calmă; nu părea supărat.

-Bunicule, îți pot explica... nu am vrut să fiu neascultătoare, dar... mă plictiseam și... m-am gândit... că în pivniță aș putea găsi lucruri interesante.

-Da... sincer să fiu, mă așteptam să găsești locul acesta mai devreme... dar niciodată nu e prea târziu, nu-i așa? mi-a răspuns el, cu un zâmbet mare care îi acoperea aproape jumătate de față.

- Dar, de ce nu mi l-ai aratat tu?

- Păi.. m-am gândit că va fi mai interesant să descoperi tu singură locurile magice din această casă. Biblioteca e doar unul dintre locuri... Mai sunt și altele de descoperit...-a spus el, stărnindu-mi și mai mult curiozitatea, cu aceste afirmații enigmatice.

Am dat din cap, în semn de aprobare.

-Dar... ce e acest loc? am îngăimat eu, sperând să aflu mai multe răspunsuri la mulțimea de întrebări care mă frământa.

- După cum vezi, e o bibliotecă. A fost construită de străbunicul meu. De fapt, el a început construcția, iar eu și tatăl meu am continuat-o. Aproape am terminat-o, dar mai e puțin de lucru. Intrarea e cam periculoasă pentru mine. Dar, se pare că, de acum încolo, șederea ta aici va fi una mult mai interesantă și plină de neprevăzut... Apropo, ți-am spus vreodată că străbunicul meu a fost magician? Multe din ideile sale au stat la baza construirii acestei biblioteci, mai altfel... decât altele... Dar cred că asta ai observat deja...

- Da, bunicule, dar cum se face că am vazut pagini așezându-se singure în cărți și cărți plutind singure spre rafturi?!?

-Cred că ți s-a făcut foame și ar trebui să mergem amândoi să luăm cina... mi-a răspuns bunicul, zâmbind misterios, ca și cum nu ar fi auzit întrebarea mea.

...Iar eu l-am urmat, frământată de încă o mie de întrebări, dornică să revin cât mai curând în această bibliotecă fermecată!...

**Zorana Băgireanu**

**Clasa a VIII-a**

### ***Cântec de adormi visul (II)***

Era prea frumos ca să fie-adevărat,  
așa că mi-am luat visul în brațe și,  
cântând, l-am destrămat.-am dat ușor fiecare fir de viață la o parte,  
l-am adormit,  
l-am legănat,  
încă o zi.. încă o noapte..  
i-am șoptit  
și i-am cântat:  
"Du-te, visule, visului,  
în lumea somnului,  
Lui-lui-lui îți cânt s-adormi,  
să te destram atunci când dormi,  
lui-lui-lui .. să nu te doară"..  
Și l-am lăsat să moară..  
"Lui-lui-lui, du-te-n țara dorului,  
du-te, visule, din viața mea,  
uită-mă, nu mă visa,  
lui-lui-lui, adormi ușor,  
adormi ușor în timp ce mor..  
lui-lui-lui..



**Anca Profiri**

**Șefă de promoție 2007-2008**

## ***Ambigua***

Ambigua stătea cu fața la spatele oglinzii. Se obișnuise să vadă acea ramă argintie ce înconjura un placaj inexpressiv, negru și ajunsese chiar să creadă că ceea ce vede este de fapt fața. De la un timp începuse să nu-i mai dea importanță: se spăla, se plimba, socializa în fața spatelui oglinzii și în final ajunsese să nu o mai vadă. A tot împins-o până a lipit-o de perete și a acoperit-o cu numeroase lucruri ce le-a luat de la alții: picturi, desene, portrete de-ale ei desenate de prieteni. Apoi, a primit și poze în care apărea cu trăsături exagerate... câteodată chiar grotești, dar a intuit că erau trimise de oamenii invidioși.

Tot uitându-se la aceste imagini ce o arătau din perspectiva altora, a realizat că nici una nu corespundea cu reflexiile deformate ce le vedea când se privea în vitrinele magazinelor: când slabă, când grasă, scundă, înaltă. Îi veni în minte acel obiect care se afla în camera ei de când s-a născut: oglinda, ascunsă acum sub multitudinea de imagini. A alergat spre ea, a eliberat-o de lucrurile ce o înăbușeau și... a văzut din nou placajul negru. Îi făcu plăcere să-l revadă. Tot uitându-se la el, pentru prima dată, după multa vreme, o măcină

curiozitatea de a vedea placajului. Ambigua rama acesteia cu toată înțepături începură să îi sugrume plămâni, ...i se zgâriindu-și palmele de contracta, tremurând în fiecare bătaie retrăind



ce este de parte cealaltă a întinse mâinile și prinse puterea. O mulțime de sfârtece interiorul, să-i înmuiau picioarele și cădea rama aspră. Inima i se infinite, scurte șocuri, la clipele de durere, de

bucurie, de frică, de iubire. Apoi începu a-i fi pompat ritmic, prin artere, un lichid roșiatic, care îi încălzea întreg corpul, inundându-i organele și scaldându-i corpul într-o senzație de viață. Revedea acum cum Cineva o luă din Nimic și o așeză în fața oglinzii, inscripționată cu numele ei. Își aminti că deși era un nou-născut nu a putut suporta să se privească, și a vrut să o spargă, dar nereușind aceasta, a întors-o.

Vrând să-și vadă din nou reflexia, strânse cu putere rama oglinzii, o întoarse în poziția inițială și se privi... Văzu doar o formă deloc conturată, cenușie și inexpressivă. Respirând greoi se lăsa în genunchi și lacrimi începură a se scurge cu repeziciune pe obraji, lovind cu un zgomot surd pardoseala. Privea cum îi curgea sânge de la zgârieturile de pe mâini și deodată lovi oglinda cu toată puterea, ca să distrugă imaginea ce o înjosea. Dar în oglindă rămânea adevărul, nu mai putea fi acoperit, întors sau uitat. Degeaba ținea ochii strâns închiși toată noaptea, pentru că în final tot trebuia să-i deschidă, ca să vadă din nou lumina și se lovea de aceeași reflexie cenușie, aceeași imagine pe care o arăta: fără sens.

Dar într-o zi avea să observe că acel Cineva rămase întotdeauna lângă ea și aștepta ca Ambigua să privească mai atent și să-L vadă. Atunci culoarea Lui avea să înceapă a se reflecta în ea.

***Monalisa Gherasim***  
***Clasa a XII-a***

## ***Vântul de la răsărit***

Acum viața mă cheamă înapoi,  
mă cheamă să-mi descui ușa, să-mi sparg zăvoarele  
și să-mi deschid larg ferestrele,  
să las soarele să răsară din nou peste sufletul meu..

Mă cheamă să cânt din nou..  
să ne ștergem încet praful de pe clape  
și să ne-adâncim în bemoli  
până când n-om mai ști  
dacă noi cântăm  
sau dacă-s doar șoapte..



Iar vântul de la răsărit  
începe-ncet să bată,  
înfiorat  
de ce-am cântat  
începe-ncet să bată..

## ***Rugăciune***

Poate nu m-am mai coborât din mine  
de prea mult timp,  
rămânând cu degetele încleștate  
în aburii care cândva erau trepte  
pe care urcam spre tot ce era Frumos și Bun..

M-am îndepărtat de Tine..  
am lăsat atâtea trepte neurcate,  
atâtea rugăciuni nerostite..  
atâtea zile în care să nu Te fi căutat..  
Mi-am strâns întreaga ființă în mine,  
adunându-mi gândurile ca într-un cuib  
pe care l-am acoperit apoi cu tăcerea mea  
cu țărâna mea..  
Îmi tânjește sufletul după iertarea Ta,  
după prezența Ta..  
după Tine..  
vreau doar să mă ating de poala hainei Tale  
ca apoi să naști în mine mântuirea Ta..



***Anca Profiri***

***Șefă de promoție 2007-2008***

## ***Pești și marionete***

Uneori, lucrurile îți scapă din mâini. Te întorci să te uiți – unde-au dispărut? – și îți mai scapă câteva în partea cealaltă. Uneori e chiar amuzant.

Dacă Kuno ar fi fost păpușar, un adept al uneia dintre cele mai vechi, absurde (și poate chiar de aceea, amuzante) forme de amuzament, atunci ar fi ținut sfori și ar fi jucat cu mai multe păpuși decât ar fi putut număra.

Dar numărutul nu era grija lui, păpușile puteau să facă asta și singure. Interesul lui era să le facă pe toate să-și joace rolurile, și să îi mănânce pe peștișorii mai mici care încercau să i le fure. Doar, ce? El era un pește mare!

La fiecare spectacol ar fi avut cele mai uluitoare prestații. Faima și averea n-ar fi fost departe, cum, de altfel, n-au fost nici în viața reală.

Dar nu era corect zis „prestații”. El a avut un singur spectacol, care s-a derulat perpetuu, cu nenumărate acte și scene în care păpușile sale și-au jucat rolurile ireproșabil până la capăt. El i-a întrecut și, apoi, i-a alungat pe toți ceilalți păpușari din vecinătate. Peștii mari îi mănâncă pe peștișorii mai mici.

Multe din păpușile lor au venit la el, cerșind să fie ținute de sfori, cerșind să



primească un rol. Era el, oare, îndeajuns de prost să le refuze această ușurare? Dacă ele nu vroiau să gândească singure, va gândi el bucuros și pentru ele. Cu toții aveau de câștigat: el avea mai multă forță de muncă și mai puțini competitori, iar ele puteau să-și trăiască viețile în veșnica lor iluzie a siguranței.

Dar, uneori, doar uneori, peștișorii mici devin pești mari dacă nu-i mănânci destul de repede. El nu a avut idee că păpușarul acela nou și obscur care și-a deschis un mic teatru în vecinătate avea să fie atât de problematic. L-a ignorat. Pe atunci, omul era doar un peștișor, dar vai! Ce repede a crescut!

Fără să-și dea seama, Kuno a început să piardă păpuși. Sforile prin care le ținea îi erau tăiate. Târziu, abia, s-a trezit, când scena i-a ajuns pustie. A văzut rămășițele frânghiilor în mâinile sale și a început să se uite în jur, numai pentru a întâlni privirile confuze ale păpușilor cărora îi plăcea să le zică „spectatori” – păpuși care nu aveau nici un rol pe care să îl joace, dar cărora le plăcea spectacolul său. Treptat, a început să-și simtă mâinile din ce în ce mai ușoare pe măsură ce toate sforile i-au fost tăiate. Păpușile care nu erau ale lui, sau

„spectatorii”, cum îi veni în minte să le spună, văzând că spectacolul s-a terminat, au început să plece la fel cum au venit – fără să le pese câtuși de puțin.

Pe când a văzut, în sfârșit, unde i-au fugit toate păpușile, era disperat. Încă mai căuta când a auzit zvonuri despre un nou spectacol în oraș, unul formidabil. A bănuț cine v-a juca în el. A alergat până la teatrul rivalului său, a văzut marionetele și și-a pierdut cumpătul.

De aici, Kuno nu mai îndrăznea nici măcar să-și amintească ce a făcut. Însă nu putea să nu-și amintească faptul că totul s-a sfârșit. Spectacolul se terminase cu mult înainte să-i fie închis sediul principal al corporației.

„Ah! Cum am putut să uit?” Un răs incontrolabil îl cuprinsese în timp ce se gândea că încă nu a făcut o plecăciune în fața publicului după sfârșitul spectacolului. Ce fel de păpușar ar uita plecăciunea?

Ploua torențial pe strada mizerabilă de mahala, dar el păși în mijlocul ei și își întinse mâinile înafară, luându-și pălăria cu un gest teatral. Dramatizând mișcările până când niște copii din apropiere începură să râdă, făcu o plecăciune prelungă. Copiii care înainte râdeau, niște copii săraci, care tocmai urmăreau jocul de marionete de la un teatru improvizat cu păpuși, se uitau acum perplecși la Kuno. Până și marionetele își opriseră povestea pentru a se holba la nebunul ce făcea plecăciuni în mijlocul ploii.



Kuno observă toată confuzia și nu putu să-și rețină râsetele ce-i urcau pe gâtlee. Apoi îi veni o idee și porni cu pași mari spre păpușar. Copiii se dădură câțiva pași înapoi pe măsură ce el se apropia. Păpușarul îl privi bănuitor, dar nu se clinti.

Ajuns în dreptul teatrului, Kuno îi apucă ambele mâini, întorcând păpușile spre cel ce le ținea.

- Învață-mă să țin din nou aceste sfori! zise Kuno pe un ton surprinzător de vesel și emoționat.

A fost un pește mare, dar acum era din nou un peștișor mic, ca la început.

Voia să înceapă din nou.

**Tudor Măgureanu**

**Clasa a XI-a B**

## ***Tot din tot (II)***

Cât din "tot" cuprinde "tot de îți ofer"?  
Oare cât îți dau fără să mai sper  
că va fi din nou al meu tot ce-ți voi fi dat?  
Doamne, Tu pentru mine.. cât ai dat?

Când îmi înalț sufletul, Te laud și îți cânt  
închin voința mea și cel mai tainic gând?  
Planurile, speranțele mele.. cui le-am dat?  
Doamne, Tu pentru mine.. cât ai dat?

Când ai murit la cruce, asupra Ta TOTUL ai luat.  
TOTUL a murit în Tine, apoi TOTUL a-nviat.  
Tu, Viața, Ți-ai dat viața ca și eu să fiu iertat.  
Tu, TOTUL în toate.. pentru mine.. TOT ai dat..



## ***S-a lăsat peste noi cerul lui Dumnezeu***

S-a lăsat peste noi cerul lui Dumnezeu,  
să-și odihnească brațele-obosite  
pe umerii sufletului nostru pribeag.

Poate dacă și noi  
ne-am lăsa sufletul obosit  
să se-odihnească în Cerul lui Dumnezeu  
nu ne-am mai frânge  
când cerul se lasă peste noi..

Poate-am uitat de Dumnezeu..



***Anca Profiri,  
Șefă de promoție 2007-2008***

## ***Jocul ochilor***

Ochii sclipitori, însetați de cunoaștere, de noi izvoare limpezi pentru oceanul lor nemărginit, își împrăștie privirile lor atotcuprinzătoare spre cele patru zări. În imensitatea cerului, pâlpâirile scapără, aprinzând pentru o clipă colțul unui nor. Dorința nestăvilită a ochilor străpunge porțelanul negru al orizontului, sfărâmându-l în mii de cioburi ce se topesc în lumina ce izvorăște acum. Privind din înaltul cerului, cei doi ochi cuprind pământul învăluit în umbrele mătăsoase ale norilor. Coborând într-un zbor maiestuos de fluture, printre firișoarele de miere calde împletite cu stropi de chihlimbar și pulbere de aur, ce se desprind din soare, ochii se strecoară printre ierburile aspre de culoarea ciocolății și a jadului ce acoperă câmpiile. Firava ființă se desfată în polenul bogat al florilor și se lasă purtat de adierile ușoare ce îi conturează dansul pe azuriul cerului. Ajungând în depărtări



unde se profilează printre falduri diafane de nori și pâclă, cioburi de stâncă, metereze și catedrale de piatră purpurie, fluturele, mesagerul ochilor, devine un căprior ce se avântă pe cărările umbrite ale muntelui. În salturi sprintene, el ajunge să zărească, prin labirintul de crengi, întindrea răscolită de valuri orbitoare de lumină. În goana sa nebună se încumetă să parurgă mozaicul de pietre și să își dea drumul de pe zidurile colțuroase. Străpungând aerul, aripile puternice ale unui vultur se arată în văzduh. Gardianul cerului coboară acum spre vastele câmpii acoperite de apă și trestie. Aripile-i mărețe se pierd printre valurile unduoase ale lacului, luând forma unui pește străveziu. Răsucindu-se în acest tărâm eteric de nuferi, apa și lumina, întruchiparea ochilor, peștele se bucură de magica oază. Din străvechiul lac acum răsare, printre șiraguri sclipitoare, spinarea albă a unui cal. Lumea se scurge pe lângă el, se pierde în umbre și culori, când goana sa răscolește marea vineție de ierburi. Duce cu el spiritul ochilor, îi poartă în ploaia sângerie a apusului, îi scufundă în liniștea tulburătoare a pădurilor și îi ridică în înaltul văzduhului pe punți crăpate de piatră unde răsună fâlfâitul aripilor și țipătul vântului. Ochi străbat minunățiile pământului, ale ei și ale cerului. Caută esența lor, melodia și poezia lor divină, liniștea și culorile lor. Se pierd în acest univers, îl bântuie și se joacă. Dar când își sfârșeste jocul miraculos, căutarea, spiritul ochilor se retrage în întunecimea și pustietatea ce se ascunde sub pleoape. Părăsește lumina și se retrage printre mlaștini, nisipuri, stânci și ape...

***Roxana Vâlcescu***

***Clasa a X-a B***



## ***There is a time***



There's a time to love,  
There's a time to see the sky above,  
There is a time to share God's love.

There is a time for question "Why?",  
There is a time for a goodbye,  
There is a time for an answer.

There is a time to build a bridge,  
There is a time for marriage,  
There is a time for ending.

There is an ending for this end  
And this is nowhere.

***Ionel Evelina,  
absolvent 2008-2009***

## ***There is***

There is a time to listen,  
There is a time to choose,  
There is a time to say "yes" or "no".

There is a time to know,  
There is a time when you don't know,  
There is a time for the unknown.

There is a time for you,  
Just live your life and be you!

***Mihăilă Ana,  
absolvent 2008-2009***

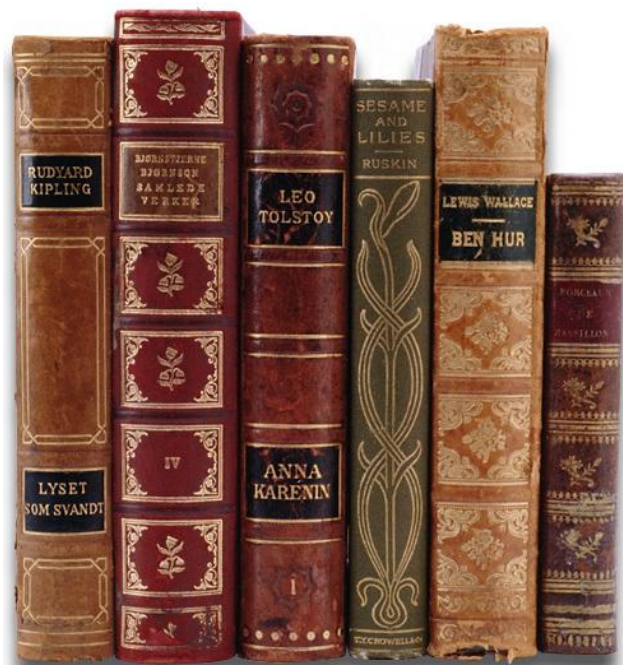


# MAGIA CĂRȚII

## Fragmente de hârtii însuflețite

Cărțile dorm în întuneric...Îmi place să privesc cum dorm toate cărțile în întuneric. Și apoi cum se trezesc și încep să se uite la tine, cu ochii lor fosforescenți. Să fii privită prin întuneric de „Frații Karamazov”! Cărțile bune nu prea au somn, te privesc tot timpul și te judecă. Auzi foile scrise cum chicotesc, tremură, le simți cum se supără și protestează mișcări și gânduri sau se bucură și cer.

Dar există, oare, cărți ideale? N-aș putea da exemple, căci ar fi doar o listă de preferințe personale. Adevăru-i că și la cărțile care îmi plac foarte mult, deci ideale pentru mine, găsesc pasaje care mă plictisesc sau pe care le-aș tăia cu plăcere... Dar tocmai aceste pasaje se cer silabisite cu sârguință, iar după ele restul pare reîmprospătat, textul intră în suflet și în minte și își găsește acolo un loc al lui. Rolul lor este de a reînvia bucuria lecturii pe săturate, nesățioase și lacome, căci trezesc în noi conștiința valorii. Aș exagera chiar, spunând intenționat și convins că, din când în când, merită să înghiți cu noduri o carte indigestă, ca apoi să zburzi în alta, liber și vioi ca un mânz.



Și cărțile ți se așează în față, ți se deschid, ți se oferă, iar tu nu trebuie decât să le accepți darul și să te lași prins în magie. Nu te cheamă, însă, dacă nu îți simt curiozitatea pentru ele. Ți se descoperă, apoi, un strat, care te lasă să înțelegi că mai există un altul dedesubt care te strigă și mai tare. Numai că, pentru asta, trebuie să mai fii prins încă o dată în capcana de hartie și să te lași purtat de foșnetul jucăuș, dramatic sau războinic, tandru sau dojenitor, și să mai treci încă o dată printre rânduri. Și cât de multe poți să vezi din toate unghiurile spiralei de cuvinte în care te prinde o făptură - căci ele, cărțile, toate trăiesc – atât de gingașă.

Câte foi, atâtea înțelesuri.

Observi atunci arhitectura migăloasă pe care sunt atent construite, și în ansamblu și în detaliu, cărțile, în care orice tăietură, orice adăugire ar strica echilibrul. Cu câtă plăcere mai dai la o parte o pagină, un strat, un înțeles, la recitirile atente, ca să vezi ca-ntr-un glob de cristal fiecare grăunte de sens, ascuns la prima lectură. Iar clopotul de sticlă care

protejează și ascunde se spală, încetul cu încetul, sub privirile tale care capată formă, profunzime și înțelepciune.

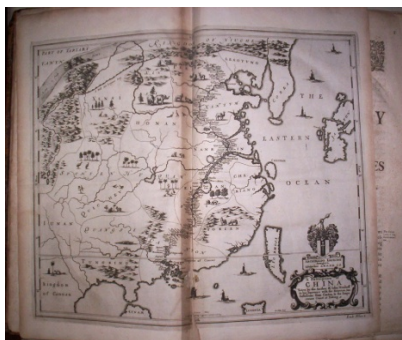
Dar nu orice cărți sunt dintre acelea care nu au somn. Mai sunt și cele care au doar copertă. Și un suflet însetat de povești este încă nepoluat de „narațiuni” comerciale, care speculează, ca la teighea, inocența, propunând, nu-i așa?, modele noi, cultivând fantasmalele unei lumi intrate în derivă, bântuită de globalism, o lume în care miturile fecunde pentru minte și inimă sunt, nu o dată, înlocuite cu mitul violenței sau cu cel al competiției sălbatice, invalidante. Declinul lecturii apare odată cu inflația textului. Mulțimea cărților te demobilizează, provoacă o criză a criteriilor. E din ce în ce mai greu să alegi, să te orientezi, să desparți apele. De aceea devii fie un consumator al acelor „narațiuni”, fie te îndepărtezi de carte.

În încheiere, aș spune o poveste, petrecută, zilele trecute, într-un fragment de emisiune. Pe ecran, fotografia lui Eminescu. Două fete trebuie să aleagă răspunsul corect. Cine să fie în imagine, A, B sau C? După o îndelungată dezbatere, implicând detalii legate de haine, de păr, reușesc să elimine varianta A – un frizer celebru. După o nouă rundă de dezbatere, se decide – în poză este C – inventatorul piramidonului. Testul se repetă, alte fete, poza lui Caragiale. Răspuns final: B – pictor spaniol. Doar la a treia fotografie, a lui Nichita Stănescu, fetele aleg bine, omul din poză nu poate fi C – un celebru comic englez. Și aleg varianta corectă: A – poet român. Cu un zâmbet grațios, una din ele adaugă: „Ciprian Porumbescu, ca să dăm și un nume.”

**Diana Cohut**  
**clasa a X-a B**

## ***Insula cărților***

Orașul acesta e fantastic! Mă impresionează nespuse de mult arhitecturile originale ale clădirilor, cu tot felul de forme neobișnuite, întortochiate și colorate, în care lumina se propagă mereu în nuanțe pastelate! E plăcut aici și totul pare să aibă o valoare neprețuită ..



Azi am verificat o hartă a orașului. Chiar dacă la școală există o machetă de mari dimensiuni cu toate clădirile, am cumpărat mapa\ itinerarul de la un anticariat. Mi s-a părut o hartă ciudată, iar felul cum era poziționată în vitrină îmi trezise curiozitatea. Urmăream cu degetul strada principală și m-am mirat când, dintr-o dată, am ajuns la o clădire foarte veche. Am verificat încă o dată, pentru că nu o văzusem niciodată pe macheta din școală, dar nu mă înșelasem: această bibliotecă veche - cum scria în legendă - exista undeva în centrul orașului și era evidențiată ca fiind un monument de mare valoare. Nu am mai stat pe gânduri. Dând glas unei chemări pe care nu mi-o puteam explica prea bine, am părăsit casa în zori și, cu harta în mână, urmăream traseul către bibliotecă. Plină de entuziasm, am ajuns și am deschis

ușa centrală, fiind întâmpinată de un clinchet de clopoței. Am rămas pironită locului... În fața ochilor mei se întindea o insulă - o insulă plutitoare, multicoloră, înconjurată de o apă aurie, cu sclipiri azurii. M-am uitat în jos; stăteam pe prag și - n-o să vă vină să credeți! - dar fără nici o ezitare, am pășit înainte... Îndată ce am călcat pe acel lichid bicolor, cu văluri ușoare, am fost copleșită de o stare intensă, vibrantă : întreaga mea minte a fost inundată de tot felul de cuvinte și simboluri ciudate - cărora nu le găseam înțelesul - dar, în câteva clipe, în mod miraculos, mi-au devenit familiare. Da, cu adevărat, în mintea mea se contura un nou limbaj, plin de tâlcuri, care reușea să îmi provoace o irezistibilă curiozitate pentru ce se afla în fața mea... Ca prin vis, mă plimbam pe insula plutitoare când, dintr-odată, un tânăr a apărut în fața mea și m-a întâmpinat cu bunăvoință:

-Bine ai venit, Inqui! Eu mă numesc Alex și sunt unul dintre bibliotecarii de aici. Vino cu mine să îți ofer o carte pe care sunt convins că o vei îndrăgi!

Locul în care mă puternic luminată peste rafturile uriașe cu cărți, strălucitoare, ce făceau lumina într-un mod tot se auzea o muzică simfonie cosmică, perfectă pentru lectură. din peste 300 de rafturi clasificate după o regulă putusem descifra, dar personalitatea diferite părți ale insulei.



aflam era o bibliotecă - tot. Chiar și printre se aflau făclii ca insula să radieze magic și plăcut. De peste sublimă, o adevărată creându-se o ambianță Biblioteca era alcătuită colosale, cărțile fiind pe care încă nu o părea să aibă legătură cu bibliotecarilor din Alex m-a dus într-o

regiune tropicală și mi-a dat, zâmbitor, un roman format din mai multe papirusuri. Am început să citesc o poveste cu mări, corăbii, pirăți și coduri... Era o carte care mă absorbea cu totul! Timpul trecea, iar eu îmi făcusem o mulțime de prieteni cu care împărtășeam tot felul de impresii de lectură...

Când am ieșit din clădirea veche, m-am întrebat unde se afla harta de la anticariat; nu o avusesem cu mine în bibliotecă. În drum spre casă, m-am tot gândit și am rămas extrem de surprinsă de faptul că acea insulă, o nesfârșită lume a cărților, se afla într-o biată construcție, la prima vedere destul de mică... Îmi pierdusem pentru un timp simțul realității? Oare visasem? Totuși, când am intrat în camera mea, pe birou mă aștepta harta, despre care urma să aflu că era singurul document pe care era însemnat monumentul magic pe care tocmai îl vizitasem...

**Elena Silion**  
**Clasa a VIII-a**

## ***Avem un premiu Nobel pentru literatură?!***

În aceste vremuri postmoderne, simțim uneori nevoia să frecventăm literatura ca pe o grădină a deliciilor, vânând într-însa plăceri cunoscute, după un ritual așteptat. Mitul originalității e invitat să cedeze locul mitului ingeniozității.

Cărțile Hertei Müller, veritabile provocări adresate cititorului de pretutindeni, dar mai ales celui român, vin la momentul potrivit.

Anonimă pentru o mare parte dintre români, Herta Müller a devenit cunoscută mai ales în a doua jumătate a anului 2009, odată cu nominalizarea ei pentru premiul Nobel pentru literatură. Entuziasmat de faptul că în sfârșit aveam și noi românii un posibil câștigător al acestui prestigios premiu, am pornit cu entuziasm spre librărie să cumpăr una dintre cărțile sale. Spre surprinderea mea, nu se găsesc decât 3-4 volume. Dintre acestea am ales Încă de pe atunci vulpea era vânătorul. De la început am fost atras de titlul mai puțin obișnuit al cărții, a cărui semnificație urma să o înțeleg abia spre finalul cărții. Am început să citesc, însă, cu fiecare pagină citită, locul entuziasmului de la început a fost luat de o puternică încordare a minții pentru a înțelege cartea în profunzime. Ceea ce m-a impresionat este modul neobișnuit de a prezenta esența societății dictatoriale: întâmplări în mare parte nesemnificative ale vieții de zi cu zi, surprinse în fraze scurte și capitole ce par a nu avea nicio legătură între ele. Totuși, puse cap la cap, par a crea un colaj în care se prezintă chipul societății românești înainte de '89. Decorul pare a vorbi în șoaptă, introducând cititorul în timpurile ultimelor luni de regim Ceaușescu. *“În fața Adinei merge un bărbat, are o lanternă în mână. Adesea în oraș nu este curent, lanternele aparțin mâinilor la fel ca degetele. Pe străzi întunecate ca fundul unui sac, noaptea este dintr-o singură bucată și un pieton nu e decât un zgomot sub bombeul unui pantof luminat.(...)”*



Pisica, plopii, mucul de țigară, firul de iarbă, piticul, frizeria, sârma și mai ales blana de vulpe devin simboluri ale unor tipologii umane modelate strâmb de un sistem care sufocă valorile prin teroare. Astfel, deși începutul cărții mi s-a părut mai dificil, spre final am început să simt cu adevărat satisfacția lecturii.

Mi-a plăcut? Da! O recomand? Da! Pe lângă faptul că e scrisă de unica româncă ce a câștigat Nobelul pentru literatură, Încă de pe atunci vulpea era vânătorul a Hertei Müller prezintă doar date și fapte ale epocii trecute, dar acestea, influențează prezentul nostru.

***Robert Romaniuc***  
***Clasa a X-a B***

## ***Roman al iluminării prin credință***

Dostoievski este un reprezentant remarcabil al literaturii rusești și al romanului psihologic. Frații Karamazov prezintă viața sinuoasă a trei frați. Cel mai mare, Dimitri, reprezintă tipul omului doritor de femei, bani și distracții; fost ofițer în armata rusească, el este o persoană cultă, care cunoaște scrierile marilor autori ruși (Gogol), pe care îi citează de multe ori în discuțiile sale. Ivan este tipul intelectualului, care crede că „totul este permis”. El are o cultură vastă, dar care neagă existența lui Dumnezeu. Mezinul, Alexei, este un om cucernic, cu o mare credință și o dorință arzătoare de a-l cunoaște pe Dumnezeu. Cei trei frați sunt fiii lui Feodor Pavlovici Karamazov, „un tată modern”, tipul desfrânatului, care nu se îngrijește de educația celor trei fii.

Autorul prezintă trecutul personajelor sale cu lux de amănunte, pregătind astfel acțiunea propriu-zisă: Feodor este ucis, iar fiul său Dimitri este acuzat de paricid pe fondul geloziei, amândoi fiind îndrăgostiți de aceeași femeie – Grușenka.

Opera învătăuri creștine, concepții despre nevăzută. Într-unul aflat în pragul unei poartă o discuție cu care îi spune că organizează după ultima vreme s-a vostru metric”).



ilustrează multe însă găsim și alte lumea văzută și cea din capitole, Ivan, febre cerebrale, „un drac de duzină” lumea cealaltă se regulile terestre („în introdus sistemul

Acțiunea este presărată cu evenimente neașteptate, cuvântul prin care aș defini opera fiind „neprevăzut”. Atunci când cititorul e aproape convins de vinovăția lui Dimitri, adevăratul ucigaș își mărturisește vina înaintea lui Ivan, după care se sinucide, fără ca aceasta să poată fi dovedită la proces.

Cartea prezintă lumea rusească aflată în pragul modernizării, însă eu cred că autorul vrea în primul rând să evidențieze veșnica victorie a credinței și inocenței; asemenea finalului din Moara cu noroc a lui Slavici, romanul îi prezintă în ultimul cadru pe Aleoșa Karamazov înconjurat de copii. Despre acest etern adolescent de 20 de ani, înzestrat cu o fire „spontană”, „lipsită de prefăcătorie” și care avea „o încredere oarbă” în oameni vă las pe dumneavoastră să aflați mai multe.

Adevărată bijuterie, romanul Frații Karamazov este opera unui meșteșugar care șlefuieste răbdător o piatră prețioasă, ce rezistă timpului și, mai mult, devine mai valoroasă pe măsură ce trec anii.

***Iustina Bucur***  
***Clasa a XI-a B***

## ***J. D. Salinger, autorul adolescenței***

Jerome David Salinger, autorul mitic al romanului devenit manifest pentru America anilor 60, De veghe în lanul de secară, a încetat din viață anul acesta, la vârsta de 91 de ani.

„Voi emite o opinie care riscă să pară suspectă: anonimatul obscurității sau, dacă preferăm, obscuritatea anonimatului reprezintă pentru un scriitor unul dintre depozitele cele mai prețioase pe care le are în grijă în timpul anilor săi productivi”, este o axiomă sub care Salinger și-a așezat viața, conturând imaginea scriitorului solitar și adeseori capricios.

De veghe în lanul de secară, romanul care l-a transformat în legendă a literaturii americane, se pregătește să-și sărbătorească cei 50 de ani, dar, după atâta vreme, a rezistat în preferințele cititorilor, devenind una dintre lecturile clasice ale tuturor generațiilor. Romanul a devenit el însuși personaj, ale cărui aventuri au ținut pagini de ziar până în pragul morții lui Salinger.

Cartea impune un personaj unic, Holden Caulfield, elev dat afară de la al patrulea colegiu, care încearcă să-și înțeleagă relațiile cu societatea. Romanul este scris din perspectiva naratorului-personaj care dă o prospețime mărturisirii, într-un amestec unic de inocență și revoltă, de cunoaștere și autocunoaștere, de capacitatea de a se juca, cu sine și, mai ales, cu ceilalți.

Viața e un JOC? În toate aventurile acestui Ulise, *suis generis*, călătorind de la colegiu spre casă, unde bucuriile nu-l pot aștepta, din cauza rezultatelor obținute în acel trimestru, există un joc al cunoașterii și al trăirii de moment a evenimentelor: „Da, viața este într-adevar un joc! Este un joc pe care se cade să-l joci după regulile lui.”

Ingenuu, Holden își expune punctul de vedere și asupra scriitorilor preferați: „Mie îmi plac cărțile care, după ce le isprăvești, simți c-ai vrea ca autorul să fie cel mai bun prieten al tău, și să-l poți chema la telefon ori de câte ori ai chef.”

Posibil tip al adolescentului modern, eroul se construiește, dincolo de limbajul liber-adolescentin, într-o manieră deloc facilă: este protagonistul aventurii Pencey, comutatorul experienței și colocutorul cititorului, văzut ca martor, incitat de a-și exprima opinia.



Ritmul alert, firul narativ sincopat la modul natural, aparența absentă a problemelor existențiale și multe alte lucruri justifică enormul succes și larga circulație internațională.

Romanul e fascinant, așa explicându-se apariția multor epigoni. Însuși Salinger intentase un proces împotriva lui John David California, scriitorul care a inventat continuarea volumului De veghe în lanul de secară. Salinger a cerut justiției să împiedice publicarea cărții numite Go Years Later: Coming through the Ray. „Continuarea romanului nu este o parodie

și nici nu comentează sau critică originalul. Este pur și simplu o înșelăciune”, se menționează în plângerea intentată la U.S. District Court din Mauhattan.

Acesta nu este primul și singurul experiment literar legat de romanul De veghe în lanul de seară, care a cunoscut și o inedită versiune „feminină”, romanul Prep, de Curtis Sittenfeld, apărut în limba română în 2009 la Editura Polirom. E o nouă dovadă a fascinației acestui roman al adolescenței.

**Ema Antoniu**  
**Clasa a X-a A**

## ***Biblioteca...***

- depozitul înțelepciunii
- o bibliotecă bogată în cărți de valoare e mai ceva decât o țară bogată
- numai în bibliotecă poți cunoaște adevărata istorie a omenirii
- în bibliotecă, ca și în biserică, să taci și să te informezi
- în bibliotecă până și praful de pe cărți e sfânt
- când vii în bibliotecă vezi lumea mai frumoasă
- și proștii au câte o bibliotecă: ca să se fudulească și nicidecum să citească
- în bibliotecă și paginile îngălbenite și prăfuite luminează
- un om care nu a intrat niciodată în bibliotecă e lipsit de credință în Dumnezeu
- dacă oamenii ar intra mai rar prin baruri, dar mai des prin biblioteci, ar dispărea răutatea omenească și sărăcia sufletească
- în bibliotecă mai sunt și cărți care te enervează; altele, după ce le citești, îți lasă capul sec
- cine de mic știe drumul spre bibliotecă nu-l uită nici la bătrânețe



**Corina Moraru**  
**Clasa a XI-a B**



## ***Biblioteca tinereții fără bătrânețe***

Jeff Jarvis, una dintre cele mai proeminente voci ale Internetului, a declarat moartea cărții: „Tiparul este locul unde cuvintele se duc să moară”. Epitaful său era o reacție la un amplu articol din „The New York Times”, ce proclama necesitatea creării unei biblioteci



virtuale. Se susținea ideea că toate cărțile ar trebui scanate, digitalizate, interconectate prin referințe, adnotări și comentarii și integrate într-o bibliotecă a cunoașterii, deschisă oricui are acces la Internet. Nu este vorba despre o simplă colecție de cărți. Cu alte cuvinte, „într-o librărie universală, nici o carte nu va fi o insulă”. În globul de cristal al viitorului, eu văd că este loc și pentru cărțile cu foi moi, și pentru cele electronice. Înclin mai mult spre primele, cărțile fiind lucruri în care te pierzi, te îndrăgostești sau care te năucesc. Mi se pare normal ca Dostoievski să fie o „insulă” și să nu fie adnotat de vreun puști

de 12 ani cu site pe Internet.

În fapt, proiectul bibliotecii virtuale a devenit o realitate. Bibliotecile universităților Harvard, Standford, Oxford colaborează cu Google pentru scanarea a 10 milioane de cărți. Google Books oferă texte electronice marilor edituri americane. Cărțile nu vor fi afișate în întregime pe Internet, ci doar fragmente însoțite de precizarea locului de unde pot fi cumpărate. Continentul asiatic nu a rămas în urmă. O companie din Beijing a scanat peste un milion de titluri de la 900 de biblioteci din China.

La sfârșitul anului 2005, compania Sony a lansat pe piață dispozitivul de citire a cărților electronice. Având mărimea unei cărți de buzunar cu un ecran ce se bazează pe o tehnologie specială care nu obosește ochiul și se apropie de căldura literei tipărite, dispozitivul proiectează cititorul să devină un fel de iPod al cărților.

Dar, dragi cititori din întreaga lume, cine ar putea lectura Un veac de singurătate, Crimă și pedeapsă, Patul lui Procust, Cel mai iubit dintre pământeni sau, mai ales, Biblia, de pe un ecran unde paginile nu au parfumul hârtiei, nu foșnesc, nu cântă, nu se mișcă cu degetul, ci cu un buton. Desigur, istoria ne-a învățat că până și cărțile s-au schimbat: volumele imense, din piele, care trebuiau citite pe un postament s-au transformat în cărți ce puteau fi ascunse în buzunar sau citite sub plapumă. Vor exista și cărți electronice interconectate, comentate și sintetizate ce vor putea fi accesate direct de pe telefonul mobil din vârful Everest. Până atunci, însă, e bine să ne lăsăm cuprinși de magia paginilor...

***Corina Moraru  
Clasa a XI-a B***

## ***Anecdote despre FIZICIENI***

### **Newton era timid**

...în public. Îi venea greu să se exprime în fața mulțimii. Ca membru al parlamentului nu a luat decât o singură dată cuvântul. Membrii parlamentului se așteptau la gânduri superioare țâșnite din mintea lui Newton. El însă a cerut...”să închidă fereastra că-i curent și-l trage!”. Apoi s-a reșezat.

### **Savantul si friptura**

Newton celibatarul a invitat odată un bun prieten la masă. Acesta vine la ora fixată și, ca să nu-l deranjeze pe Newton de la lucru, se duce direct în sufragerie, așteptând pe ilustrul său amic să termine lucrul și să vină la masă. Dar Newton nu mai ieșea din biroul său de lucru. Atunci prietenul, răzbit de foame, se așeză la masă, pe care era un pui fript, mănă o jumătate de pui și plecă fără să-l avertizeze pe Newton. Mult mai târziu l-a răzbit foamea și pe Newton. Savantul uitase complet de invitația pe care o adresase prietenului său... Newton vine în sufragerie, vede că e lipsă o jumătate de pui și-și spuse: “Uite ce distrat sunt; am mâncat și am uitat”. Și se întoarce la lucru.

### **La ce bun?**

W. Gilbert (1540-1603), cunoscut fizician englez, matematician și medicul reginei Elisabeta I, s-a ocupat și cu studiul magnetismului și electricității. A fost primul care a utilizat denumirea de “electricitate”. De mic copil și-a dovedit talentul, dar nu se străduia prea mult să învețe materia predată la școală, mai ales la matematică.

Când profesorul său s-a săturat să vadă cum un elev talentat nu se arată interesat de această materie, l-a muștrat supărat.

- Dar ce să învăț atâta? – l-a întrebat Gilbert. Eu și așa o să devin mare matematician!

### **Punctul de sprijin**

Cunoscut om de știință britanic, lordul Kelvin, datorită unei deosebite intuiții, pricepea imediat esența multor principii și legi ale fizicii. De aceea era împotriva oricăror categorisiri și clasificări artificiale pe care, deseori, le fac oamenii de știință mediocre.

- Se spune că există trei genuri de pârghii – a zis lordul Kelvin la o conferință. Eu nu știu și nu înțeleg care dintre ele este de genul întâi, de genul doi sau trei. La toate trei este esențial că se rotesc în jurul unui punct de sprijin și asta este suficient.

## Dialoguri în Rai

A ajuns Albert Einstein în Rai și a aflat că, din cauza aglomerației, va trebui să stea în cameră cu alți trei oameni. Când, amabil, s-a prezentat, primul i-a spus:

- Încântat de cunoștință! Apropo, coeficientul meu de inteligență este 180.
- Perfect – exclamă Einstein. Vom putea discuta despre fizica cuantică.
- Coeficientul meu este 170, a intervenit cel de-al doilea domn.
- Excelent, vom analiza cele mai actuale teorii matematice. Nu ne vom plictisi.
- Sunt onorat de prezența dvs. - zise al treilea domn - dar coeficientul meu de inteligență este de 85!
- Țsta da noroc - se entuziasmă Einstein. Spuneți-mi ce mai este nou în lume!

## ***Maxime ... comentate***

“Timp înseamnă bani”... dar cu banii nu poți cumpăra niciodată timpul.

“Grăbește-te încet”... sfătui melcul pe o musculiță ce se îndrepta vertiginos spre pânda unui...păianjen.



“Cine râde la urmă, râde mai bine”... dacă se mai poate opri din... plâns.

“După mine potopul”... propovădui, în zadar, un rătăcit în deșert.

“Când n-ai cap, vai de picioare”... gândi un pește plin de înțelepciune.

“După război, mulți viteji se arată”... îi reproșă cocoșul unei găini care se fălea cu oul său.

“Decât să trăiești o viață întreagă vrabie, mai bine să fii o zi vultur”... se autoconsola libelula privind la o albină ce trudea din floare în floare să-și strângă polenul.

“A fi sau a nu fi”... este întrebarea la care nu a putut răspunde nici chiar marele... Shakespeare.

“Ochii care nu se văd se uită”... în altă parte decât la tine.

“Vinul apă nu se face”... spuse, cu multă convingere, un bețiv notoriu.

“Somnul rațiunii...naște monștri”... iar excesul rațiunii sofisticate ucide sentimentele pure.

## ***CULMI***

- Culmea melancoliei:** Să cazi pe gânduri și să-ți rupi mâna.
- Culmea culmilor:** Mutul îi spune surdului că orbul se uită la ei.
- Culmea politeții:** Să stai pe scaunul electric și să cedezi locul unei doamne.
- Culmea limbii franceze:** Să-ți otrăvești profesoara de franceză cu verde de Paris.
- Culmea fotbalului:** Să dai gol și la reluare să fie ratare.
- Culmea fotbalului:** Să înceapă meciul și să scrie pe gazon "Nu călcați pe spațiul verde".
- Culmea cruzimii:** Să-ți omori timpul.
- Culmea auzului:** Să auzi cum se crapă de ziuă.
- Culmea norocului:** Să te calce o salvare.
- Culmea ghinionului:** Să faci pe prostul și să rămâi așa.
- Culmea matematicii:** Să stai de unul singur și să te simți în plus.
- Culmea răbdării:** Să iei apă în gură și să stai cu fundul pe aragaz până fierbe apa.
- Culmea prostiei:** Să stingi becul și să aprinzi un chibrit ca să vezi dacă s-a stins.
- Culmea lăcomiei:** Să mănânci bătaie și să nu te saturi!
- Culmea înotului:** Cu o mână să înoți, cu cealaltă să dai din picioare.
- Culmea unui cuțit de bucătărie:** Să taie pofta de mâncare mesenilor.
- Culmea tehnicii yoga:** Să-ți tragi un cap în gură!
- Culmea fizicii:** Să paști un cal putere pe un câmp magnetic.
- Culmea somnului:** Să visezi că dormi.
- Culmea mizeriei:** Să aibă puricii păduchi.
- Culmea agronomiei:** Să faci să înflorească un boboc de rață.
- Culmea fitness-ului:** Să reușească să slăbească un ardei gras.
- Culmea pescuitului:** Să pui scrum de țigară în ac și să prinzi pește afumat.
- Culmea zgârceniei:** Să-ți pui ceasul cu trei ore în urmă, ca să faci economie de timp.
- Culmea zborului:** Să zbori pe cerul gurii.
- Culmea dresajului:** Să îmblânzești fiare vechi.
- Culmea înghesuiei:** Să circule șoferul de la autobuz pe scară.
- Culmea stomatologiei :** Să scoată dentistul dinții unui pieptene.
- Culmea puterii:** Să tragi cu Arcul de triumf!
- Culmea muzicii populare:** Să cânti o doină la fluierul piciorului.
- Culmea vitezei :** Să alergi în jurul unui stâlp până îți vezi spatele.
- Culmea economisirii energiei electrice:** Să pui la ușă o tablă pe care să scrie: "Nu sunați! Mai ies eu din când în când".
- Culmea răzgândirii:** Să sari de la etaj și să te prinzi cu dinții de bordură.
- Culmea înălțimii:** Să sari de pe blocul de desen.
- Culmea atletismului:** Să alergi de unul singur și să ieși pe locul 2.
- Știi care e **culmea curiozității**? Răspuns: Îți spun mâine.

***Culese de Corina Moraru  
Clasa a XI-a B***

## **GLUME**

Un tată comerciant îi zice feciorului, care fusese admis la facultate:

- Dacă o să înveți pentru "10" și "9", îți cumpăr un "Mercedes" argintiu, dacă pentru "8" și "7" – un "Ford" negru, iar dacă vei lua doar "5" și "6" – o "Dacia" păcătoasă, să mergi în ea ca un prost.

La examenul de biologie, profesorul îi arată studentului coada unui animal și-l întreabă:

- Spune, ce animal este acesta?

Studentul se uită, se gândește, apoi se scoală și pornește spre ieșire.

- Numele, prenumele?! – strigă din urma lui profesorul.

- Sunt scrise pe coada mea, zice studentul ieșind.

## **DIN VOCABULARUL UNUI ELEV "ȘMECHER"**

**Corigența** – olimpiadă de toamnă

**Repetenția** – fidelitate față de clasă

**Carnetul de note** – carnet de însemnări pentru profesori

**Zece** – notă dilatată

**Trei** – notă comprimată

**Teză** – radiografie semestrială

**Coleg bun** – sufleur

**Fițuică** – talismanul "deșteptului"

**Recreația** – junglă școlară

**Disciplina** – boală necontagioasă

**Tablă** – film serial fără sfârșit

## **PERLE**

- "Cetățenii vechiului Egipt se numeau mumii."

- "Mama lui Niculăieș murise din fragedă copilărie."

- "Estuarul este o pâlnie care se bagă pe gura unui râu ca să se lărgască."

- "În poezia <<Revedere>>, discuția dintre poet și codru are loc sub forma unui monolog."

- "Verbul este ceva care se mișcă."

- "Calul troian avea mulți greci în burtă."

- "La Polul Nord este o jumătate de an lumină."

*Culese de Eduard-Ionuț Ichim*

*Clasa a XI- a B*

## **LABIRINTUL CAPITALEROR**

Acest joc este creația mea și a Irinei. Având posibilitatea de a inventa și descoperi o infinitate de variante personalizate, amuzante, profunde, jocul capătă o fascinație aparte.

Labirintul capitalelor poate fi jucat în două persoane, deși nici participarea mai multora nu este exclusă. La început, în mod individual, fiecare jucător își alege o capitală sau un oraș important și are la dispoziție numeroase modalități de a crea un enunț sau mai multe, în cuvintele cărora să se plaseze literele ce-l formează pe cel al capitalei. Acestea pot fi dispuse în ordine sau nu, la începutul cuvintelor sau în orice mod care să nu ducă la dificultatea identificării acesteia sau chiar la imposibilitatea ei, pentru a experimenta adevăratul farmec al jocului.



De asemenea este necesar ca enunțurile să fie cât mai originale, sugestive, să fie absurde, nemiîntâlnite sau să aibă un caracter hilar. În același timp, jocul prezintă un scop educativ, oferind posibilitatea de a învăța capitalele lumii într-un mod distractiv și plăcut. Fiecare jucător se va confrunța cu creația celuilalt și va încerca să descopere capitala.

Cu puțină creativitate, răbdare și atenție, Labirintul Capitalelor se poate transforma într-o veritabilă pasiune, așa cum este pentru noi două. Iată câteva exemple:

“Clericii rumegă azbestul crăpat venit în oalele din Italia.” –Cracovia

“Lituania, onorată, ne dăruiește răsăritul și apusul.”- Londra

**Roxana Vâlcescu & Irina Guralivu**

**Clasa a X-a B**

# JOCURI LITERARE

## Mare poet național și universal

Găsiți și completați cuvintele care lipsesc din enunțurile de mai jos.

Dacă veți scrie aceste cuvinte pe coloanele 1-8 din jocul alăturat, veți obține pe rândul A-B numele marelui poet național și universal.

1. "Cât sunt de fragezi încă, mame,  
învățați-i  
Să ..... floarea pură din livezi." (N.  
Labiș)

2. Pădurea este considerată:  
"..... verde al omenirii."

3. "..... cinstea părinților"

4. "Enescu urmează Conservatorul la  
Paris, remarcându-se ca un strălucit violinist și ....."

5. Pe aici e drumul cel mai scurt spre inima țării, spre mândria Sarmizegetusa, cuibul lui ....."  
(Al. Vlahuță)

6. "Țara, iubite domnule, nu se servește cu declarații de dragoste, ci cu muncă ..... și, la  
nevoie, cu jertfă." (M. Sadoveanu)

7. "Când e ..... în lume și colindul  
De dor de ei sfâșietor ne-apasă,  
Cutreierând hotare viscolite  
Ajung în pragul luminous de casă."

8. "Că nu este alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viața ..... zăbavă decât cetitul  
cărților." (Miron Costin)

	1	2	3	4	5	6	7	8
<b>A</b>								<b>B</b>

## ***O ramură și un mare povestitor***

Scrieți pe rândurile orizontale cuvintele completate de voi în textele 1-7.

Dacă sunteți atenți, veți obține pe vertical A-B un substantiv care denumește... o ramură sau un mare povestitor român.

1. "La Călugăreni, românii scriseră cu sabie și sânge pagina cea mai strălucită din istoria lor." sunt memorabilele cuvinte ale lui .....
2. "Abia către apusul zilei se despietri o parte din inima lui și i se păru că dealurile, copacii, văile, casele, păsările, fântânile, cărările, ulițele satului, pământul, cerul o strigă în felurite glasuri pe ....."
3. "Cei ce-au căzut pentru țară  
Pe lanul câmpului bogat  
Jertfind o-ntreagă primăvară  
Nu au murit, ci-au înviat."  
(Inscripție pe Mausoleul de la .....) )
4. "La 16 februarie 1903, un roman înaintează Academiei de Științe din ..... un memoriu privind construcția unui <<automobil zburător>>."
5. "Așa-i și la .....  
Când în obștii nu-i unire."
6. "În vremea asta, .....-Voievod galopa spre munți, ținându-l pe Ștefăniță dinaintea lui."
7. "Sosim în fața orașului Giurgiu. .... liniștită, largă, are aspectul unui lac frumos, poleit de razele soarelui."

			A				
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
			B				



## ***Prin literatura română...***

**Adăugați sau eliminați un nume, un titlu, pornind de la următorul exemplu:**

Care nume de scriitor nu se încadrează în seria:

1. Eminescu
2. Vlahuță
3. Rebreanu
4. Goga
5. Pillat

**Răspuns:** Rebreanu- singurul prozator între poeți

Răspunsurile corecte depind atât de identificarea criteriului (seriei), cât și de cunoștințele voastre literare.

- I. Între scriitorii: Victor Hugo, Pușkin, Musset, Lermontov, Lamartine, care dintre următorii scriitori români este mai potrivit?
  1. Bacovia
  2. Grigore Alexandrescu
  3. Marin Sorescu
  4. G. Coșbuc
- II. Despre stilul unuia dintre scriitorii români, Tudor Vianu spunea că este “un rococo moldovenesc”:
  1. V. Alecsandri
  2. Ionel Teodoreanu
  3. Mihail Sadoveanu
  4. Ion Creangă
- III. Unul dintre următorii scriitorii nu a publicat fabula:
  1. I. Heliade Rădulescu
  2. V. Alecsandri
  3. I.L. Caragiale
  4. G. Coșbuc
  5. G. Topârceanu
- IV. Numai una dintre următoarele afirmații este greșită. Care?
  1. Bacovia a scris **Noapte de mai**
  2. Eminescu a scris **Noaptea**
  3. Goga a scris **Rugăciune**
  4. Alecsandri a scris **Serile la Mircești**
  5. Topârceanu a scris **Rapsodii de toamnă**
- V. Într-unul dintre titlurile schițelor lui Caragiale citate mai jos este o greșeală:
  1. **High-Life**
  2. **La Moși...**
  3. **Emulațiune**
  4. **Leonică Ciupicescu**

5. **Politică și delicatese**
  6. **Art. 214**
- VI. În decembrie 1883 apare singurul volum antum al lui Mihai Eminescu, **Poezii**. Prefața a fost scrisă, iar textele au fost selectate de:
1. G. Călinescu
  2. Tudor Vianu
  3. Titu Maiorescu
  4. N. Manolescu
- VII. Demiurgul din poemul **Luceafărul** de M. Eminescu reprezintă:
1. o formă individualizată a absolutului
  2. absolutul
  3. atracția contrariilor
  4. aspirația spre absolut
- VIII. Poeziile de mai jos sunt scrise de I. Minulescu, în afară de una. Care?
1. **Strofe pentru lună**
  2. **Strofe pentru El**
  3. **Strofe pentru foc**
  4. **Strofe pentru vânt**
- IX. Care dintre următorii dramaturgi nu a fost și director de teatru?
1. I.L. Caragiale
  2. Al. Davila
  3. V. Alecsandri
  4. C. Petrescu
  5. Liviu Rebreanu
  6. Delavrancea
- X. Concepțiile lui Mircea Eliade, care dorea o literatură a autenticității, generată de experiența trăită, se apropie de cele ale unuia dintre scriitorii citați. Care?
1. L. Rebreanu
  2. L. Blaga
  3. C. Petrescu
  4. G. Călinescu

**Răspunsurile vor fi trimise pe adresa redacției până pe data de 01.05.2010. Se vor acorda, prin tragere la sorți, trei premii.**

# CUPRINS

LA ÎNCEPUT .....	1
„WURMBRANDITĂ” CRONICĂ.....	4
ABSOLVENȚII NOȘTRI .....	5
<b>DUPĂ 12 ANI...</b> .....	5
<b>12 ANI DE RICHARD WURMBRAND</b> .....	6
<b>CRW DUPĂ 5 ANI</b> .....	8
<b>ȘEFII DE PROMOȚIE</b> .....	8
OLIMPICI .....	9
<b>REZULTATE LA OLIMPIADA JUDEȚEANĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ</b> .....	9
<b>MATEMATICĂ</b> .....	9
<b>LIMBA ENGLEZĂ, ETAPA JUDEȚEANĂ</b> .....	10
<b>FRANCEZĂ ETAPA JUDEȚEANĂ</b> .....	10
<b>ELEVII PARTICIPANȚI LA CONCURSUL SPOKEN ENGLISH</b> .....	11
<b>CONCURSUL DE MATEMATICĂ ȘI FIZICĂ HENRI COANDĂ</b> .....	12
<b>ELEVII PARTICIPANȚI LA CONCURSUL DE REFERATE ȘTIINȚIFICE</b> .....	12
FRAGMENTE DIN LUCRĂRILE OLIMPICILOR .....	13
<b>CONTRADICȚII</b> .....	13
<b>LUCIDITATE VERSUS NEBUNIE</b> .....	14
<b>DORUL GRUNHILDEI</b> .....	15
<b>THRILLER</b> .....	16
<b>DEAR MRS. HILLS,</b> .....	17
<b>OLIMPICII C.R.W.</b> .....	18
CE ÎNSEAMNĂ CLUBUL IMPACT CRW?.....	19
MULT E DULCE ... MIC DICȚIONAR ROMÂN – ROMÂN .....	20
MAI ÎNTÂI CHARACTERUL . . . ..	22
<b>CU UȘILE ÎNCHISE?</b> .....	22
<b>STIMATĂ DOAMNA NADIA,</b> .....	23
<b>DE CE ÎI SUNT RECUNOSCĂTOR LUI DUMNEZEU ?</b> .....	23
<b>SCRISOARE DE MULȚUMIRE</b> .....	24
<b>DRAGĂ DUMNEZEU,</b> .....	25
DINTRE SUTE DE CATARGE.....	26
<b>PLOAIA DE VARĂ</b> .....	26
<b>RENĂSCUTĂ DIN NEFIINȚĂ</b> .....	27
<b>IATĂ, TIMPUL...</b> .....	28
<b>DACĂ</b> .....	28
<b>MIRACOL...</b> .....	29
<b>TĂCERE</b> .....	31
<b>ȘEFĂ DE PROMOȚIE 2007-2008</b> SECRETUL .....	32
<b>SECRETUL</b> .....	32
<b>CÂNTEC DE ADORMIT VISUL (II)</b> .....	34

<b>AMBIGUA</b> .....	35
<b>VĂNTUL DE LA RĂSĂRIT</b> .....	36
<b>RUGĂCIUNE</b> .....	36
<b>PEȘTI ȘI MARIONETE</b> .....	37
<b>TOT DIN TOT (II)</b> .....	39
<b>S-A LĂSAT PESTE NOI CERUL LUI DUMNEZEU</b> .....	39
<b>JOCUL OCHILOR</b> .....	40
<b>THERE IS A TIME</b> .....	41
<b>THERE IS</b> .....	41
<b>MAGIA CĂRȚII</b> .....	<b>42</b>
<b>FRAGMENTE DE HĂRȚII ÎNSUFLEȚITE</b> .....	42
<b>INSULA CĂRȚILOR</b> .....	43
<b>AVEM UN PREMIU NOBEL PENTRU LITERATURĂ?!</b> .....	45
<b>ROMAN AL ILUMINĂRII PRIN CREDINȚĂ</b> .....	46
<b>J. D. SALINGER, AUTORUL ADOLESCENȚEI</b> .....	47
<b>BIBLIOTECA</b> .....	48
<b>BIBLIOTECA TINEREȚII FĂRĂ BĂTRĂNEȚE</b> .....	49
<b>MOZAIC</b> .....	<b>50</b>
<b>ANECDOTE DESPRE FIZICIENI</b> .....	50
<b>MAXIME ... COMENTATE</b> .....	51
<b>CULMI</b> .....	52
<b>GLUME</b> .....	53
<b>DIN VOCABULARUL UNUI ELEV "ȘMECHER"</b> .....	53
<b>PERLE</b> .....	53
<b>LABIRINTUL CAPITALELOR</b> .....	54
<b>JOCURI LITERARE</b> .....	<b>55</b>
<b>MARE POET NAȚIONAL ȘI UNIVERSAL</b> .....	55
<b>O RAMURĂ ȘI UN MARE POVESTITOR</b> .....	56
<b>PRIN LITERATURA ROMÂNĂ</b> .....	57

**AȘTEPTĂM materiale pentru numărul ViITOR!**

**PENTRU SPONSORUL NOSTRU,**

**PIM**

**RECUNOȘTINȚĂ**

**ÎNCREDERE**

**MULȚUMIRE**

**RESPECT**



# ALĂTURĂȚI-VĂ ECHIPEI !



**Str. Smârdan nr. 13, cod 7000399**

**Tel./Fax 0232 217 975**

**Iași, România**

**E-mail: [rwschool<sup>62</sup>@wurmbrand.ro](mailto:rwschool<sup>62</sup>@wurmbrand.ro)**

**[www.wurmbrand.ro](http://www.wurmbrand.ro)**